

Νομικός ΠΑΛΜΟΣ

ΤΟ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΗΣ ΝΟΜΙΚΗΣ

ΕΦΕΕ:

Ο δημοσιογράφος και ο πρώτος πρόεδρος της ΕΦΕΕ, Γιάννης Τζαννετάκος τοποθετείται.

Οι παρατάξεις μιλούν:

Τι θα κάνουν για να ξανακερδίσουν την εμπιστοσύνη των φοιτητών στις επικείμενες εκλογές;

Συνέντευξη με τον πρόεδρο της Νομικής σχολής κ. Φορτσάκη.

Τα αδιέξοδα του Μνημονίου

...του Δανιήλ Λέκκα

Πριν από ένα περίπου χρόνο γαυκάγαμε από το Καστελόριζο τον πρωθυπουργό κ.

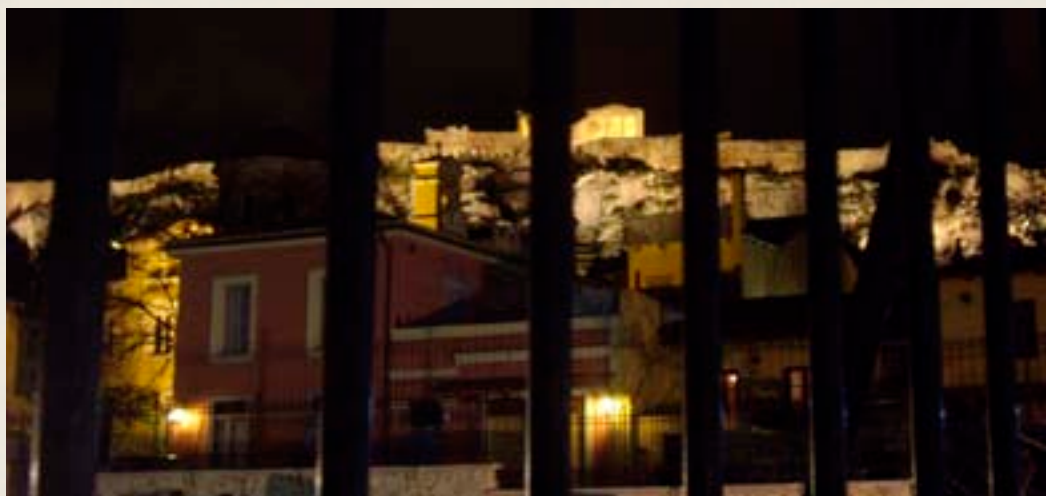
Παπανδρέου να προετοιμάζει την είσοδο της χώρας μας στο μηχανισμό στήριξης που είχαν από κοινού ετοιμάσει η Ε.Ε, η Ε.Κ.Τ και το Δ.Ν.Τ. Σύμφωνα με την τοποθέτηση του πρωθυπουργού και των μελών της κυβέρνησης με την προσφυγή μας στο Δ.Ν.Τ θα μειώναμε το έλλειμμα, θα ανακτούσαμε την αξιοπιστία της Ελλάδας, θα αποφεύγαμε τη χρεοκοπία που διαφαινόταν στον ορίζοντα και θα οδηγούσαν η χώρα από το 2013 σε τροχιά ανάπτυξης. Ένα χρόνο μετά αναρωτιόμαστε τι από όλα αυτά έχει συμβεί.

Η ύφεση βθαίνει μέρα με τη μέρα οδηγώντας στη χρεοκοπία πλήθος μικρομεσαίων επιχειρήσεων και την ανεργία σε διαρκή άνοδο (15.1% σύμφωνα με την τελευταία καταμέτρηση). Το έλλειμμα του 2010 παρέμεινε αυξημένο παρά τις προσδοκίες της ελληνικής κυβέρνησης. Τα spreads, που υποτίθεται ότι θα έπεφταν με την προσφυγή μας στον έκτακτο μηχανισμό στήριξης απογειώνονται καταρρίπτοντας κάθε προηγούμενο ρεκόρ ενώ η Ελλάδα εξακολουθεί να βρίσκεται στο στόχαστρο των κερδοσκοπικών οίκων αξιολόγησης, που

Μέχρι στιγμής πάντως παρακολουθούμε ως θεατές την κυβέρνηση και την τρόικα να θέτουν διαρκώς στόχους οι οποίοι δεν επιτυγχάνονται ποτέ αφού δεν έχουν ουδεμία σχέση με την ελληνική πραγματικότητα. Η κυβέρνηση αναζητά πόρους

Μπορούμε μάλιστα να πούμε ότι η Ελλάδα αυτή τη στιγμή βρίσκεται σε δυσμενέστερη θέση από ότι στις αρχές του 2010, όταν δηλαδή προσφύγαμε στο Δ.Ν.Τ και την Ε.Ε για βοήθεια.

για να "σωθεί" η Ελλάδας από λάθος πηγές. Η αφάιμαξη των χαμηλών και μεσαίων στρωμάτων μπορεί να αποφέρει κάποια μηδαμινά έσοδα στο κράτος με τα οποία μπαλώνονται μαύρες τρύπες και συγκαλύπτονται προσωρινά χρόνιες παθήσεις του ελληνικού κράτους, αλλά δεν παρέχει μόνιμη και ασφαλή λύση στο οικονομικό αδιέξοδο που έχουμε

σε κάθε ευκαιρία υποβαθμίζουν την ελληνική οικονομία. Ταυτόχρονα από τον περασμένο μήνα κυριαρχούν στο διεθνή τύπο τα σενάρια περί αναδιάρθρωσης του ελληνικού χρέους τα οποία παρά τις κατηγορηματικές διαψεύσεις εκπροσώπων της ελληνικής κυβέρνησης και της Τρίκας κερδίζουν συνεχώς έδαφος τόσο στους κύκλους διεθνών οικονομολόγων όσο και στις κυβερνήσεις κρατών της Ε.Ε.. **Μπορούμε μάλιστα να πούμε ότι η Ελλάδα αυτή τη στιγμή βρίσκεται σε δυσμενέστερη θέση από ότι στις αρχές του 2010, όταν δηλαδή προσφύγαμε στο Δ.Ν.Τ και την Ε.Ε για βοήθεια.**

Δεν ξέρω αν προβληματική είναι η δανειακή σύμβαση καθαυτή που συνάψαμε με την Ε.Ε, το Δ.Ν.Τ και την Ε.Κ.Τ - το επονομαζόμενο μνημόνιο-ή αν το πρόβλημα έγκειται στον τρόπο εφαρμογής του μνημονίου από την ελληνική κυβέρνηση.

Η πολιτική ευθύνη στα χέρια των Ελλήνων

...του Θεωρή Χονδρογιάννου

Αν σήμερα ζούσε

ο Τρικούπης και έβλεπε την δυσμενή θέση στην οποία βρίσκεται η Ελλάδα - θέση ανάλογη στην οποία περιέλθε με τον «ατυχή πόλεμο» του 1897, υπό την ηγεσία του μεγάλου πολιτικού

του αντίπαλου Θεόδωρου Δηλιγιάννη- σίγουρα θα δημοσίευε σειρά καυστικών άρθρων με τα οποία θα καταδείκνυε «Τις πταιει!» για την ελληνική κατάντια.

Και αν πιστεύετε ότι το δυστυχές γεγονός είναι, ότι η Ελλάδα ύστερα από 1 αιώνα βρίσκεται στην ίδια κατάσταση, προσπαθώντας απεγνωσμένα να βρει ακόμη την ταυτότητα της, την θέση της μέσα στο κόσμο, μάλλον είστε υπερβολικά αισιόδοξοι. Το λυπηρό του πράγματος είναι η διαπίστωση της αντίδρασης του Νεοέλληνα απέναντι στον Τρικούπη, που θα προσπαθούσε να διεγείρει το πολιτικό αισθητήριο του Έλληνα.

Ποσό εύκολα ξέχασε ο Έλληνας πολίτης ότι εκείνος καθορίζει τα της πόλεως του, ότι ο ίδιος πρέπει να αποτελέσει τον φορέα των άρχων της πολιτικής αλλαγής, την ίδια την πολιτική αλλαγή.

Ας εξετάσουμε λοιπόν την πιθανή αυτή αντίδραση. Σίγουρα, το άρθρο του Τρικούπη που θα δημοσιευόταν σε μια εφημερίδα, η οποία θα προσέφερε στον πολιτικά συνειδητοποιημένο Έλληνα μια σειρά από προσφορές, όπως διαφημιστικά φυλλάδια, κουπόνια, CD, DVD. Έπειτα, το άρθρο του θα διάβαζαν τρεις με τέσσερις από τους σταθερούς αναγνώστες της εφημερίδας και, στην καλύτερη των περιπτώσεων, θα κατέληγε στον μπλε κάδο ανακύκλωσης. Ο Τρικούπης λοιπόν, μάλλον θα αποτύγχανε παταγωδώς να αφυπνίσει τον Έλληνα.

Ποσό εύκολα ξέχασε ο Έλληνας πολίτης ότι εκείνος καθορίζει τα της πόλεως του, ότι ο ίδιος πρέπει να αποτελέσει τον φορέα των άρχων της πολιτικής αλλαγής, την ίδια την πολιτική αλλαγή. Αφήνοντας στο περιθώριο το αστέιο - ακριβέστερα το γελοίο- της παραπάνω «υπόθεσης εργασίας», το συμπέρασμα που βγάζουμε είναι ότι ο Νεοέλληνας μάλλον ξέχασε ότι είναι πολίτης.

Η απαξίωση της πολιτικής, η αποπολιτικοποίηση του πολίτη, αποτελούσε και αποτελεί σύνθετες

φαινόμενο σε περιόδους κρίσης. Χωρίς να είναι δυνατή η εξέταση της έκθεσής του σε άλλες περιόδους, το φαινόμενο αυτό φαίνεται να αποτελεί την μεγαλύτερη αρρώστια της σύγχρονης ελληνικής κοινωνίας, αυτό που την εμποδίζει να δει την ανάγκη -και κυρίως την δυνατότητα- της πολιτικής και οικονομικής ανάγκης. Την αφήνει καθηλωμένη σε ένα στελεωτικό μπαράζ παράπονων, διαμαρτυριών και μιζέριας. Σε μια δυσαρέσκεια για το οικονομικοπολιτικό σύστημα, για την αδυναμία εξεύρεσης πολιτικής λύσης και εφαρμογής σειράς απαιτούμενων προ πολλού μεταρρυθμίσεων. **Ποσό εύκολα ξέχασε ο Έλληνας πολίτης ότι εκείνος καθορίζει τα της πόλεως του, ότι ο ίδιος πρέπει να αποτελέσει τον φορέα των άρχων της πολιτικής αλλαγής, την ίδια την πολιτική αλλαγή.**

Η απαξίωση βεβαία της πολιτικής, έχει οδηγήσει στην απαξίωση των δημοκρατικών θεσμών, των θεσμών της Κοινοκρατικής Δημοκρατίας. Ο κατακερματισμός του πολιτικού φάσματος και η ραγδαία πτώση της συμμετοχής των

ανασύστασης της πόλεως, αυτοσποκαλούμαστε υπήκοοι, αφού θα ναι για μας αβάσταχτη η ευθύνη να φέρουμε την ιδιότητα του πολίτη.

πολιτιστικού επιπέδου των Ελλήνων (φυσικά όλα τα παραπάνω δε αφορούν μόνο την Ελληνική κοινωνία), αποτελεί, σε συνδυασμό με το πολιτιστικό ιμπεριαλισμό των ανεπτυγμένων βιομηχανικά και οικονομικά χωρών, μια συνειδητή πολιτική που αποσκοπεί στον πολιτιστικό ευνουχισμό του Έλληνα, ώστε να είναι σε θέση να δεχθεί πως ακόμη και 2 και 2 ίσον με 5, γεγονός που δείχνει πως ο οργουελικός κόσμος λαμβάνει σήμερα σάρκα και οστά. Γιατί, δεχόμενοι το παραπάνω, θα δεχθούμε με ευκολία και χωρίς κρίση, γιατί θα αδυνατούμε να προκρήσουμε σε οποιαδήποτε κρίση και ως εκ τούτου κριτική, την μετατροπή μας σε δούλους, στο πλαίσιο μιας δημοσιονομικής εξυγίανσης. Γίνεται λοιπόν αντιληπτό, το ποιους ευνοεί η αποξένωση των Ελλήνων από την πολιτική ζωή της χώρας.

Αυτό λοιπόν που απαιτείται, είναι η πολιτική μας αφύπνιση και η επιχείρηση να φέρουμε εμείς οι ίδιοι την αλλαγή που η πλειονότητα του Ελληνικού λαού δείχνει ότι μόνο να επιθυμεί αλλά και να απαιτεί. Είναι αναγκαίο λοιπόν, να αποτινάξουμε από επάνω μας κάθε υποτέλεια και να διαμορφώσουμε ένα πολιτικό περιβάλλον βιώσιμο, από τα κάτω προς τα πάνω. Διαφορετικά, αν φανούμε ανάξιοι της ανασύστασης της πόλεως, αυτοσποκαλούμαστε υπήκοοι, αφού θα ναι για μας αβάσταχτη η ευθύνη να φέρουμε την ιδιότητα του πολίτη.

Αυτό βέβαια δείχνει την αδυναμία μας ως πολίτες να σηκώσουμε στις πλάτες μας το βάρος ενός Δημοκρατικού Πολιτεύματος.

Σιωπηρώς ...ΒΙΑζόμενοι

...της Ειρήνης Γαλατσάνου

Στον αραβικό κόσμο ο πόλεμος και οι βομβαρδισμοί μαινόνται – Λιβύη (με την ευγενική χορηγία του ΝΑΤΟ: μα καλά, δεν είναι ηλίου φρασιολογία ότι ο πόλεμος οδηγεί στην ειρήνη!), Συρία και μέχρι πρότινος η Αίγυπτος. Ο Μπιν Λάντεν δολοφονείται πανηγυρικά και ο αμερικανικός λαός ομονοεί...

Η ελληνική πραγματικότητα βαδίζει σε δρόμο παρεμφερή, μα το τραγικό της όλης υπόθεσης είναι ότι η παράλογη της όλης κατάστασης περνά απαρατήρητο. Στα γήπεδα κροτίδες, δακρυγόνα, συλλήψεις, ξύλο και δε συμμαζεύεται – στην Κερατέα ο Πάγκαλος προηπληκίζεται και γίνεται στόχος γιαουρτιών «εις ένδειξη διαμαρτυρίας» – στον Άγιο Παντελεήμονα η Χρυσή Αυγή να κάνει κουμάντο και να χαιρετά φασιστοειδώς εντός του Δημαρχείου. Πριν λίγους μήνες, ο Αλαβάνος και η Πορτάλιου απαξιώνονται (στον Άγιο Παντελεήμονα για άλλη μια φορά!) και επίσης εισπράτουν γαλακτοκομικά είδη, ενώ το Δεκέμβρη έκανε το γύρο του κόσμου η εικόνα

Η βία δεν είναι λύση για κανένα πρόβλημα, είναι, αντίθετα, η αρχή πολλών- χρησιμοποιείται κατά κόρον από μικρούς ανθρώπους και μεγάλα συμφέροντα.

του Χατζηδάκη με το πρόσωπο ματωμένο από την αγανάκτηση των διαδηλωτών στην πορεία της 15ης Δεκεμβρη...

Βλέπουμε ένα κράτος να έχει χάσει πια το παιχνίδι, να υπογράφει συμφωνίες κάτω από το τραπέζι «για το καλό μας» και να τις ανακοινώνει 6 μήνες μετά, να αυτοσυναιρείται και να έχει χάσει πάσα εμπιστοσύνη. Τα δε όργανα του κράτους ξυλοκοπούν ανηλεώς και διακριτικώς – προς συμμόρφωση ή μάλλον... προς παραίτηση.

Ένας κόσμος όλο βία... Την εκτός συνόρων την αναλύουμε, τη συζητάμε και όλοι τασόμαστε

κατά αυτής... Με την εντός συνόρων τι γίνεται; Θεωρείται δυστυχώς δεδομένο ότι η κατηγορία «βία στα γήπεδα» αποτελεί φυσικό και αναπότρεπτο επακόλουθο του ελληνικού αθλητισμού, και ουδείς φαίνεται να ασχολείται με την ανεξέλεγκτη κατάσταση, καθότι ο οπαδισμός εξυπηρετεί πολλά συμφέροντα – και αποτελεί και τόπο ξεσπάσματος της οργής. Η μπάλα έγινε το όπιο του λαού...

Όσον αφορά στις εκδηλώσεις βίας απέναντι σε πολιτικά πρόσωπα, η δικαιολογητική βάση που ακούγεται από τους υποστηρικτές αυτής είναι πως «πρόκειται περί αυθόρμητης αντίδρασης στη βία του συστήματος». Και κάπου εδώ παρατηρούνται τα λογικά άλματα...

Οι πολιτικοί είναι μέρη και όχι εκπρόσωποι του συστήματος. Χτυπώντας εκείνους δεν συνειδητοποιούν και δεν απαλείφονται τα κακώς κείμενα. Σε καμία περίπτωση. Ίσα ίσα που τέτοιου είδους συμπεριφορές μόνο ως μπούμερανγκ έχουν λειτουργήσει ως τώρα, καθότι καταδεικνύουν την

αστυνομία ξέρει τι κάνει όταν χτυπά διαδηλωτές. Α, ούτε και ο Ομπάμα δουλεύει για το καλό μας – δεν δολοφόνησαν και την τρομοκρατία.

Η αλλαγή, η κοινωνική επανάσταση είναι πιο αναγκαία από ποτέ. Η επανάσταση όμως προϋποθέτει και

εμπεριστατωμένη στάση, θεμελίωση με ιδεολογικό υπόβαθρο και φυσικά μια αντιπρόταση. Και φυσικά, μια επανάσταση δε θα

ήπριε να θρηνεί ούτε θύματα ούτε και παράπλευρες απώλειες. Αυτή είναι αρμοδιότητα της ανεξέλεγκτης βίας – συγγνώμη, της βίας ως αντίδραση.

Η εποχή μας χρήζει ουσιαστικής εσωτερικής μεταβολής. «Πρέπει να γίνουμε η αλλαγή που θέλουμε να δούμε» είπε ο Γκάντι. Και τα λόγια του είναι πιο επίκαιρα από ποτέ- πρέπει να αποβληθεί επιτέλους η ανάγκη για θέαμα (βλέπε γηπεδισμούς), και οι προηπληκισμοί, οι πολεμικές συρράξεις, οι δολοφονίες και οι τραμπουκισμοί να μην αντιμετωπίζονται απλά ως θέματα μακροσκελών συζητήσεων, αλλά ως υπαρκτά κοινωνικά προβλήματα. Τι κρύβεται από πίσω; Διαφωνείς με το κρυπτόμενο μέρος. Γιατί; Αντίδρασε! Ευαισθητοποιήσε: μίλα, γράψε, προσπάθησε να βρεις συμμάχους, να επιστήσεις την προσοχή όσων απέχουν. Στείλε επιστολές, πήγαινε σε πορείες για να διαδηλώσεις όχι για να δεις ή να συμμετέχεις σε επεισόδια. Αλλά κυρίως... μην παραιτείσαι. Η ελπίδα πεθαίνει τελευταία...

έλλειψη ουσιαστικής αντιλογίας και άρα αντιπρότασης – η ψυχολογία του όχλου ποτέ δεν έσωσε κανέναν. Εν προκειμένω μιλάμε για όλο και όχι για επαναστατημένο λαό.

Η βία δεν είναι λύση για κανένα πρόβλημα, είναι, αντίθετα, η αρχή πολλών- χρησιμοποιείται κατά κόρον από μικρούς ανθρώπους και μεγάλα συμφέροντα. Το απογοητευμένο – παραιτημένο ύφος στο άκουσμα τέτοιων περιστατικών είναι η χειρότερη δυνατή αντιμετώπιση. Όχι, ο κόσμος δεν είναι ανεπίδεκτος αλλαγών, όχι, κανείς δεν έκανε καλά με το να χτυπήσει το Χατζηδάκη ούτε και η

Νομικά παράδοξα

...του Χαράλαμπου Παναγιωτόπουλου

Νόμοι παράξενοι, παράλογοι, απαρχαιωμένοι και κυρίως ΑΣΤΕΙΟΙ ...

Κι όμως πέρα για πέρα πραγματικοί!!! Ξέρετε ότι:

- **Στο Μαϊάμι** είναι παράνομο να παριστάνεις ένα ζώο.
- **Στο Κεντάκυ** είναι υποχρεωτικό καθέναν να κάνει μπάνιο τουλάχιστον μία φορά το χρόνο.
- **Στην Ταϊλάνδη**, δεν επιτρέπεται να πατήσεις πάνω σε οποιοδήποτε εθνικό νόμισμα.
- **Στην Ελβετία**, δεν επιτρέπεται να πλένεις το αυτοκίνητό σου την Κυριακή
- **Στη Σουηδία**, η πορνεία είναι νόμιμη, αλλά η χρήση των υπηρεσιών από πελάτη είναι παράνομη.
- **Στη Σιγκαπούρη** απαγορεύεται η κατανάλωση τσίχλας.
- **Στο Σαν Σαλβαδόρ** η οδήγηση υπό την επήρεια αλκοόλ τιμωρείται με εκτέλεση.
- **Στο Μεξικό** οι ιερωμένοι δεν επιτρέπεται να φορούν άμφια δημόσια.

- **Στην Αυστραλία**, μόνο ηλεκτρολόγοι με άδεια μπορούν να αλλάζουν λάμπες.
- **Στο Ηνωμένο Βασίλειο** όλοι οι άρρενες πρέπει να προπονούνται στην τοξοβολία περί τις δύο ώρες κάθε εβδομάδα, υπό την επιτήρηση των ντόπιων κληρικών
- **Στον Καναδά**, όταν απελευθερώνεσαι από τη φυλακή, δικαιούσαι ένα όπλο με σφαίρες κι ένα άλογο για να ταξιδεύσεις με ασφάλεια.
- **Στη Δανία** τα εστιατόρια δεν επιτρέπεται να χρεώσουν το νερό, εκτός αν σε ρβίρεται με κάποιο άλλο συνοδευτικό όπως πάγο ή φέτα λεμονιού.
- **Στη Γαλλία**, το τασάκι θεωρείται φονικό όπλο.
- **Στο Ισραήλ**, απαγορεύεται να φέρεις αρκούδες στην παραλία
- **Στη Σουαζιλάνδη** απαγορεύεται η χειραψία μεταξύ αντρών και νεαρών κοριτσιών.

ΝΟΜΙΚΑ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΜΙΧ. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΧΟΛΗ ΔΙΚΑΣΤΩΝ 2012

- ✓ ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΠΟΙΝΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ
- ✓ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

Έναρξη Νέων Τμημάτων: Σεπτέμβριος 2011

Ν.Σ.Κ.

ΝΟΜΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

- ✓ Αποτελέσματα Διαγωνισμού 2004
Οι 17 από τους 23 συνοδικά επιτυχόντες ήταν μαθητές μας!
- ✓ Αποτελέσματα Διαγωνισμού 2006
Οι 9 από τους 12 συνοδικά επιτυχόντες ήταν μαθητές μας!
- ✓ Αποτελέσματα Διαγωνισμού 2007
Οι 18 από τους 31 συνοδικά επιτυχόντες ήταν μαθητές μας!

... και στον επόμενο διαγωνισμό
Οι μαθητές μας θα ανήκουν
στους επιτυχόντες!

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 56, 4ος όροφος
ΤΗΛ.: 210 3601603, 6937762200
www.giannopoulosm.gr

Πληροφορίες - εγγραφές:
Καθημερινά 12:00 - 3:00 μ.μ.

ΟΙ ΟΦΕΙΣ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ ΝΟΜΙΣΜΑΤΟΣ

Συνδικαλισμός

...της Βίβιαν Στεργίου

Αδύνατο να καταργηθούν οι κοινωνικές διεκδικήσεις, να καταλυθεί το αγωνιστικό πρόταγμα ομάδων συμφερόντων και πίεσης όταν η λήψη της απόφασης επιτάσσει συνεννόηση. Κι αν η απόφαση είναι σκληρή (όπως πολλές σήμερα) η συνεννόηση είναι και στοιχείο νομιμοποίησης. Τίθεται όμως το ερώτημα αν μία συνεννόηση προκατασκευασμένη, σαθρή και μέσω αυτοαποκαλούμενων αντιπροσώπων αλλά επί της ουσίας σφετεριστών της συναδελφικής αδιαφορίας ή αβροφροσύνης συνιστά νομιμοποιητικό έρεισμα. Και αν όχι.

Η νοοτροπία δεν αλλάζει με την αφομοίωση ή με το ακίνδυνο παιχνίδι των συνδικαλιστών μπροστά απ' τη Βουλή κάθε πρωτομαγιά και το σκόρπισμα της εντύπωσης.

ανακύπτει προβληματισμός για το αν αυτή η στρέβλωση είναι χρήσιμη. Ο συνδικαλισμός ως κορπορατικό στοιχείο του πολιτικού μας κορμού είναι η αμεσοδημοκρατική σταθερότητα στην πρόταξη φιλελευθεριστικών αιτημάτων και εγγυάται την εφαρμογή κυβερνητικών αποφάσεων, αφού τις καθιστά στην ιερότητα της συν-απόφασης. Ως εδώ κανένας, εξαιρουμένων των ουτοπιστών, δεν θα εντοπίσει προβληματική λειτουργία, δεδομένης α) της κομματικής δημοκρατίας ως στοιχείο του

πολιτικού μας συστήματος και β) της ανάγκης για πραγματιστική προσέγγιση της πολιτικής που ενέχει την κοινωνικοσυμβολαϊκή συναίνεση χορηγούμενη στη βάση της διαφύλαξης δικαιωμάτων. Δίκαιο λοιπόν το αίτημα του εργαζομένου για αντιπροσώπευση. Παραμένει όμως δίκαιο όταν δεν υφίσταται κοινωνική διεκδίκηση αλλά εργαλειακή μεταχείριση της κοινωνικής αντοχής για την κλαδική, εσωστρεφή ωφέλεια; Αδύνατο οι κομματικές επιδιώξεις να χρωματίζουν εμφατικά την πολυδιάσπαση του εργατικού κινήματος,

αδύνατο η φιλεργατική ρητορεία να υποκρύπτει το φοβερό πρόσωπο της κοινωνικής δυσαρμονίας, αδύνατο να συνθηματολογούν όσοι καλλιέργησαν την ανικανότητα των συναδέλφων τους με την κλοπή δημοσίου χρήματος (κλοπή νομιμοποιημένη στη μορφή επιδόματος ας πούμε). Η νοοτροπία δεν αλλάζει με την αφομοίωση ή με το ακίνδυνο παιχνίδι των συνδικαλιστών μπροστά απ' τη Βουλή κάθε πρωτομαγιά και το σκόρπισμα της εντύπωσης. Αλλάζει όταν τα αγωνιστικά σύμβολα που μάθαμε να συνθηματολογούμε και να αγνοούμε προσδιορισθούν στη βάση ενός νέου συμβολαίου απαλλαγμένου από τα φαντάσματα άλλων καιρών που ακόμη μας κάνουν αντιδραστικούς.

Ο «συνδικαλισμός» της πράξης...

...του Κωνσταντίνου Καούρα

Ποιος σήμερα όταν ακούει «συνδικαλιστής» δεν σκέφτεται τον υπάλληλο του Δημοσίου (ή τον φοιτητή), που κάτω από τη στέγη του κομματικού του πατέρα εργάζεται λιγότερο και αμείβεται περισσότερο (ή προσδοκά σ' αυτό); Είναι αλήθεια ότι στην κοινή συνείδηση έχει αποτυπωθεί ένα τέτοιο πρότυπο, που τείνει να γίνει στερεότυπο, για τον Έλληνα συνδικαλιστή. Είναι επίσης αλήθεια ότι ο τρόπος με τον οποίον κυρίως διενεργείται ο συνδικαλισμός στις μέρες μας προσφέρει άπλετη δικαιολογητική βάση για αυτού του είδους τις εντυπώσεις απ' τη μία, η ιδιωφελής επιδίωξη μέσω της «συλλογικής», κατά τα λοιπά, δράσης και από την άλλη, η φονταμενταλιστική επιδίωξη ανατροπής και εξέγερσης. Δύο άκρα εν ολίγοις...

Πώς θα 'ταν, όμως, ο «συνδικαλισμός», αν χρόνια τώρα δεν αρκείτο η κοινωνία μας σε αυτήν την απαξιοτική θεώρηση και προχωρούσε σε μία παράλληλη εποικοδομητική δράση; Ή

ατομικής ή και συλλογικής. Γιατί η ζωή μας δεν είναι σαν από πάντα διαμορφωμένη, στατική, αλλά συν-διαμορφώνεται μέρα με την ημέρα με τη συμμετοχή ή και την αδιαφορία μας.

Ο «συνδικαλισμός», άλλωστε, δεν είναι μια δραστηριότητα κομματική, για λίγους και συγκεκριμένους «βουλευσιόφρονες», αλλά αντίθετα είναι και πρέπει να 'ναι μία πράξη «πολιτική», συλλογική και ατομική ταυτόχρονα, ένα κομμάτι της καθημερινότητας.

καλύτερα πώς θα 'ταν η ίδια η κοινωνία μας ακόμη; Ο «συνδικαλισμός», άλλωστε, δεν είναι μια δραστηριότητα κομματική, για λίγους και συγκεκριμένους «βουλευσιόφρονες», αλλά αντίθετα είναι και πρέπει να 'ναι μία πράξη «πολιτική», συλλογική και ατομική ταυτόχρονα, ένα κομμάτι της καθημερινότητας. Κάθε μέρα διεκδικούμε αυτά που αξίζουμε όχι μόνο απέναντι στο «κακό» κράτος ή στον «κακό» εργοδότη, αλλά απέναντι στον οποιονδήποτε, με τον οποίον διαπραγματευόμαστε τα όρια της εξουσίας μας,

Και αν αυτό φαίνεται, σε επίπεδο εργασιακού συνδικαλισμού, δυνατό για τον ιδιωτικό τομέα, όπου βέβαια ελλείπει ακόμη το «η ισχύς εν τη ενώσει», είναι ιδιαίτερα δύσκολο έως και αδύνατο για τον δημόσιο, όπου η διαπλοκή κράτους-κομμάτων-συνδικαλισμού δεν επιτρέπει μια ελεύθερη αναμέτρηση των εκατέρωθεν πλών εξουσίας. Εξ αυτού, όμως, δεν είναι ο συνδικαλισμός που πρέπει να περιορίσει τη δράση του, αλλά το ίδιο το Δημόσιο-εργοδότης είναι που πρέπει να απεξαρτηθεί από τα κόμματα και τις προεκτάσεις τους.

Ε.Φ.Ε.Ε.

Από την ίδρυση στην επανίδρυση;

...του Κωνσταντίνου Καούρα

Ο Γιάννης Τζαννετάκος, δημοσιογράφος και πρώτος πρόεδρος της (1963-64), τοποθετείται

Αν και πάντα απερχόμενο, το Κεντρικό Συμβούλιο της Ε.Φ.Ε.Ε. (Εθνική Φοιτητική Ένωση Ελλάδος) προκηρύσσει κάθε χρόνο την ημερομηνία διεξαγωγής των φοιτητικών εκλογών. Και λέμε «απερχόμενο», διότι στην ουσία η Ε.Φ.Ε.Ε. έχει να συγκροτηθεί σε σώμα και να εκλέξει νέο συμβούλιο από το 1996. Οι διαδοχικές αποχωρήσεις των φοιτητικών παρατάξεων από τα Πανοπουδαστικά Συνέδρια είναι που ευθύνονται για αυτήν την περιδίνσή της σε ακηρία. Τι ακριβώς, όμως, είναι η Ε.Φ.Ε.Ε.; Είναι το ωματείο συγκρότησης των φοιτητών σε πανελλήνιο επίπεδο, ένας χώρος συνεύρεσης των φοιτητικών συλλόγων ολόκληρης της χώρας. Πρόκειται, δηλαδή, για ένα συλλογικό φορέα εκπροσώπησης και προώθησης των φοιτητικών αιτημάτων, που μπορεί να διαπραγματευτεί σε

Ο Γιάννης Τζαννετάκος μας μιλά για τα πρώτα χρόνια λειτουργίας της Ε.Φ.Ε.Ε., αλλά και για το ενδεχόμενο επανασύστασής της σήμερα...

υψηλό επίπεδο με τις εκάστοτε κυβερνήσεις και να προσδώσει μαζικότητα στις φοιτητικές δράσεις. Η απαιτούμενη ενότητα, όμως, δε φαίνεται επιτεύξιμη υπό τις σημερινές παραταξιακές συνθήκες. Κάποιοι αναρωτιούνται σχετικά με τους όρους αυτής, άλλοι φοβούνται το δικομματικό καπέλωμα των φοιτητών, ενώ οι περισσότεροι που βλέπουν θετικά το ενδεχόμενο επανασύστασης της Ε.Φ.Ε.Ε., μάλλον την στοχάζονται ως ένα «άρμα» εξυπηρέτησης ίδιων στοχεύσεων. Ένας τέτοιος πολυκερματισμένος φοιτητικός σύλλογος δύσκολα, όπως έχει αποδείξει μέχρι σήμερα, θα μπορούσε όχι μόνο να συν-αποφασίσει, όσο αυτό είναι δυνατόν, αλλά ακόμα και να συζητήσει. **Μόνο με την υπέρβαση της ενδοπαραταξιακής περιχαράκωσης θα μπορούσε ο θεσμός της Ε.Φ.Ε.Ε. να προσφέρει στο φοιτητικό «γίγνεσθαι». Γιατί, αλλιώς, αν είναι να**

αναπαράγει την ήδη υπάρχουσα συνδικαλιστική πραγματικότητα, οι περισσότεροι μάλλον θα αμφέβαλλαν για την ίδια τη χρησιμότητά της. Πάντως, η σημαντική δράση της κατά το παρελθόν, η οποία και υπογραμμίζεται παρακάτω από τον ιδρυτικό πρόεδρό της Γιάννη Τζαννετάκο, μας καλεί να είμαστε όχι μόνο πιο υπεύθυνοι αλλά και πιο αισιόδοξοι για το μέλλον της.

Ο Γιάννης Τζαννετάκος, δημοσιογράφος και πρώτος πρόεδρος της (1963-64), τοποθετείται

«Κατά την περίοδο 1955-67 θεμελιώθηκε, αναπτύχθηκε και καταξιώθηκε το μεταπολεμικό Φοιτητικό Κίνημα (Φ.Κ.). Με βασικά ερεθίσματα το Κυπριακό, τις συνθήκες σπουδών, τις δημοκρατικές ελευθερίες (114) και την αύξηση των κονδυλίων για την Παιδεία (15%). Κατά τη βαθμιαία ωρίμανση του το Φ.Κ. διαπίστωσε την ανάγκη να δρα συντονισμένα και σε πανελλαδικό επίπεδο. Έτσι, από το 4ο Πανοπουδαστικό Συνέδριο (Απρίλιος '63) προέκυψε η ίδρυση της Ε.Φ.Ε.Ε. **Στο Φ.Κ. αντανακλούνται τα φοιτητικά τμήματα που υπήρχαν σ' όλα τα κοινοβουλευτικά κόμματα της εποχής με κυρίαρχο ρόλο την Ένωση Κέντρου και την Ε.Δ.Α. Υπήρχε, όμως, κατοχυρωμένη εν τοις πράγμασι αυτονομία του Φ.Κ.**

από τα κόμματα. Άλλωστε η εκλογή σ' όλες τις βαθμίδες των αντιπροσωπευτικών οργάνων του γινόταν σε προσωπική βάση και μ' επιλογή των υποψηφίων με σταυρό προτίμησης. Παράλληλα, το αυξημένο ενδιαφέρον των φοιτητικών μαζών με τη συμμετοχή τους στις λειτουργίες και τις κινητοποιήσεις διασφάλιζε την επικράτηση των πλειοψηφιών που διαμορφώνονταν σε προγραμματικές συμπώσεις ή συμφωνίες. Σε γενικές γραμμές, τα Φοιτητικά Σωματεία και η τριτοβάθμια Ε.Φ.Ε.Ε. εκπροσωπούσαν αυθεντικά το Φ.Κ. το οποίο καταδικάσαν συστηματικά από τις Αρχές της Πολιτείας, αλλά και των Α.Ε.Ι. Ουδέποτε το πανεπιστημιακό άσυλο ήταν αναγνωρισμένο. Χαρακτηριστικό του κύρους και της συνειδητότητας του Φ.Κ. είναι το γεγονός ότι σχεδόν όλα τα αντικουντικά αντιδικτατορικά σκιρτήματα προέρχονταν από τους κόλπους του. Δυστυχώς από τη δεκαετία του '80 το μεταδικτατορικό Φ.Κ. δεν κατορθώνει να συγκροτήσει μίαν αντιπροσωπευτική Ε.Φ.Ε.Ε. μολονότι η νομοθεσία έχει εκχωρήσει σ' αυτό το Φ.Κ. εξωφρενικά προνόμια σ' όλα τα επίπεδα λειτουργίας των Α.Ε.Ι. Η απουσία αυθεντικής αντιπροσώπευσης επιτρέπει σ' ανεύθυνα γκρουπούσκουλα μ' ακραίες κι αντιδημοκρατικές απόψεις να επιβάλλει το «δίκαιο» της βίας και του τραμπουκισμού στους ακαδημαϊκούς χώρους. Πιστεύω πως εάν οι φορείς του Φ.Κ. απαίτησαν μαζικότητα και αντιπροσωπευτικότητα κι άρχισαν να επιδεικνύουν ανοχή απέναντι στις δημοκρατικές αντιλήψεις, πιθανόν να δημιουργηθούν οι προϋποθέσεις ώστε ν' αναγεννηθεί το Φ.Κ. και ν' αποτελέσει αξιόπιστο παράγοντα στο δημόσιο βίο κι όχι ταραχοποιό στοιχείο...»

Σταυροφορίες...

...της Ειρήνης Γαλατσάνου

Από τα πιο πολυσυζητημένα και κρίσιμα θέματα της φοιτητικής κοινότητας είναι οι φοιτητικές εκλογές.

Κάθε χρόνο αρχές του Μάη παρατηρούνται πυρετώδεις προετοιμασίες εντός και εκτός των συνδικαλιστικών παραγόντων: τραπεζάκια στα προαύλια, τηλεφώνω σωρό, πάσης φύσεως ψηφοθηρικές... συγγνώμη, διαδικασίες ενίσχυσης της παράταξης.

Οι εκλογές λαμβάνουν χώρα (τουλάχιστον έτσι έχει δείξει η ιστορία) εντός πανηγυρικού κλίματος: τραπεζάκια στο προαύλιο και τουλάχιστον τρεις διαφορετικές μουσικές στη διαπασών – στις «εκλογικές αίθουσες» μέλη κάθε παράταξης φροντίζουν για τη διαφάνεια της όλης διαδικασίας – τουλάχιστον στη Νομική δεν έχουν απαγορευτεί ακόμα τα παραβάν...

Το περιπετειώδες κομμάτι των εκλογών όμως είναι η καταμέτρηση. Κόσμος και κοσμάκης συρρέει γεμάτος χαρά, καινούρια συνθήματα και ενίοτε τύμπανα προς ενίσχυση της κομματικής κερκίδας της προτίμησής του (είναι στενοί οι δεσμοί μεταξύ των συντρόφων), τα φώτα σβήνουν μυστηριωδώς και ως εκ θαύματος πολλαπλασιάζονται οι ψήφοι της παράταξης που προηγείται κι ο θυμός των λοιπών αποδεικνύεται ασυγκράτητος... Μπουκάλια και

σκουπιδοτενεκέδες εκτοξεύονται, πυροσβεστήρες προσπαθούν να ηρεμήσουν τα πνεύματα και η σχολή καταλήγει πεδίο μάχης, καθότι οι αντίπαλοι ψάχνουν απεγνωσμένα για πολεμοφόδια: τραπεζάκια και έδρανα σπασμένα, οι τοίχοι καταρρέουν και οι δημοκρατικές διαδικασίες κείτονται αιμόφυρτες... Πραγματικά, τα περαινά γεγονότα θα πρέπει να

εκλαμβάνεται μόνο ως ανοχή. Ούτως ή άλλως τα ποσοστά βγαίνουν επί των εγκύρων ψηφοδελτίων και όχι επί των ενεργών φοιτητών. Συνεπώς, καλό θα ήταν να έχει ο κάθε φοιτητής λόγο για τα τεκταινόμενα στη σχολή του: είτε επιδοκίμαστικό είτε καταδικαστικό. Η σωπή είναι απλά σωπή.

Δεν είναι δυνατόν να λαμβάνουν χώρα στα Πανεπιστήμια πρακτικές που θυμίζουν ζούγκλα. Και το χειρότερο απ' όλα είναι η περηφάνια των νικητών της μάχης.

γίνονται παράδειγμα προς αποφυγή. Δεν είναι δυνατόν αντί για τα αποτελέσματα των εκλογών (τα οποία παρεμπιπτόντως δεν επικυρώθηκαν από όλες τις παρατάξεις) την επόμενη μέρα να συζητείται ο αριθμός των φοιτητών που κατέληξαν στα νοσοκομεία. Δεν είναι δυνατόν να λαμβάνουν χώρα στα Πανεπιστήμια πρακτικές που θυμίζουν ζούγκλα. Και το χειρότερο απ' όλα είναι η περηφάνια των νικητών της μάχης: θεωρούν ότι έτσι επιβλήθηκε δικαιοσύνη. Οι εκλογές κατέληξαν κόλλεμος. Και κάτι άλλο: η αποχή δε βοηθάει κανέναν. Το μήνυμα που περνάει αμέσως ξεχνιέται και

Φύσηξε αέρας και μπερδεύτηκαν μαλλιά και μυαλά (ή οι σκέψεις ενός Μάη που κοκλάζει)

...της Γεωργίας Δρακάκη

-Γιατί τα πράγματα συνεχίζουν να ταξιδεύουν προς ένα ερεβώδες τίποτα; Γιατί ενώ όλοι διαμαρτυρόμαστε, η κατάσταση παραμένει στάσιμη; Πότε, άνθρωπε, θα ξεκουμπώσεις από πάνω σας όλα εκείνα τα παλτό σας τα ραμμένα από μίσση και κακεντρέχειες και μικρότητες και δυστυχίες; Πότε, άνθρωπε, θα μεθύσεις με το κρασί του ανθρώπου;

-Η αληθινή στροφή θα ξεφυτρώσει σα λουλούδι από τις φλέβες μας και θα μοσοχομυρίσει ελπίδα ο τόπος. Ονειρεύομαι αλληλεγγύη στη βαθύτερη ουσία της. Πέρα από στέρφες ΓΣ, πέρα από παλιόχαρτα που διαβάζονται και ξεχνιούνται. Μην αναλύεις άλλο, μην αναλώνεσαι. Ώρα, Σίσυφε, να πάψεις να πηγαυοφέρνεις το βοτσάλάκι σου. Ώρα, προτού αλλάξεις τον κόσμο, να αλλάξεις εσένα.

-Ο αέρας μυρίζει προεκλογικές κάψες,

σαν κάτι σάπιο, κάτι κίβδηλο. Οι αριστεροί φοβούνται ο ένας τον άλλο, ξέρουν, άλλωστε, ότι δεν έχουν ελπίδες να ρίξουν την πρωτοπόρα. Ξέρουν ότι δεν μπορούν. Δεν έχουν καταλάβει ακόμα, όμως, το αληθινό γιατί. Κατηγορούν τους φοιτητές για αδιάφορους και βολεμένους. Αναρωτιούνται αν θα υπάρξουν ανεξάρτητες υποψηφιότητες στις φετινές εκλογές. (Γιατί)

-Ο καθένας μας έχει το δικό του σύμπαν μέσα στον εγκέφαλό του. Άσε με να έχω το δικό μου-είμαι ειλικρινά αβλαβής γιατί επέλεξα το δρόμο της φωνής. Μπορώ να παραγάγω πολιτική ακόμα και αν δεν έχω διαβάσει όσα εσύ, ακόμα και αν μπερδεύω κάποια ονόματα, κάποιες ημερομηνίες και γεγονότα. Αλλά είμαι κάθε μέρα στις πλατείες και στα τρένα, και βλέπω τα πρόσωπα και ακούω τις σφιγμένες ανάσες των ανθρώπων την ώρα που εσύ παπαγαλίζεις τη γραμμή του κόμματός σου σε κάποιον πρωτοετή που ντρέπεται να σου πει να σκάσεις.

-Η επανάσταση σιγοβράζει, να το ξέρεις. Και κάποια στιγμή θα εκραγεί από τα καζάνια μας. Όσο είναι νωρίς διάλεξε τι ρόλο θα βαρέσεις: θα είσαι κομμάτι της, θα είσαι

επικριτής της ή μήπως δεν ξέρεις ακόμα τι θα κάνεις; Κι αν όχι ακόμα, τότε θα ξέρεις, επιτέλους; Σε χρειαζόμαστε.

-Άσε το μυαλό σου αλώβητο από τις ιδέες που τρέχουν σα σφαίρες εδώ μέσα. Βρες τις δικές σου ιδέες, μα μην τις προσκυνήσεις, απλώς διάσπειρέ τις. Μα, την κρίσιμη στιγμή, τη στιγμή του δρόμου και μπορεί και του αίματος, σε περιμένω στο πλευρό μου. Αν είσαι εκεί, δε θα με νοιάξει τι είσαι. Γιατί κανείς μας δεν είναι τίποτα περισσότερο και τίποτα περισσότερο από ανθρώπους με ανάγκες και επιθυμίες και όνειρα. Ο Επανάστατης γεννήθηκε πριν γεννηθεί το Κόμμα.

-Είναι στιγμές που νιώθω πως έχουμε ήδη νικήσει. Που αισθάνομαι την αλλαγή να στριφογυρνά στα σπάργανά της κι όλους εμάς να τη βαστάμε άγαρμπα, ποιητικά. Είναι στιγμές που με αφήνω να στροβιλίζομαι καταστροφικά μες στην Ομάδα που επέλεξα να με οδηγή και να την οδηγώ. Ξεκνώ το Εγώ, βαπτίζομαι λυτρωτικά σε Ομάδα και Τραγούδι και Αγάπη.

-Γλυκό το μεθύσι με κρασί, γλυκύτερο το μεθύσι με ανθρώπους. Ώρα να τσουγκρίσουμε 'τον ανθρωποπότηρά μας.

Οι φοιτητές μιλούν...

... επιμέλεια: Βίβιαν Στεργίου

«Ναι, θα ψηφίσω. Παρόλο που οι εκλογές λειτουργούν προβληματικά η αποχή δε συνιστά διέξοδο. Αντίθετα, επαφίεται σε άλλους να αποφασίσουν για ζητήματα που αφορούν όλους τη στιγμή που η λύση είναι άλλη. Αντί να γίνουμε έρμια μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε αυτόν το δυσλειτουργικό θεσμό για τη βελτίωση και του ίδιου και της σχολής γενικότερα.»

Φίλιππος Σιαπλαούρας

18 Μαΐου: φοιτητικές εκλογές. Πέντε παρατάξεις διεκδικούν την ψήφο μας. Έξι πρωτοετείς συνάδελφοι μας αναφέρουν τι σκέφτονται όταν τους ρωτάω αν θα ψηφίσουν ή όχι και γιατί.

«Όχι, δε θα ψηφίσω. οι παρατάξεις είναι απογοητευτικές, αφού π.χ. η πρώτη σε δύναμη δ.α.π. στερείται πολιτικού λόγου και προτάσσει τη δύναμη που της δίνει η κοινωνική επιρροή της, ενώ η δεύτερη σε δύναμη π.α.σ.π. παγιδεύεται στην προσπάθεια να απεγκλωβιστεί από την κομματική ταύτιση. η διαδικασία είναι εκφυλισμένη και ήδη η αφισορρύπανση δείχνει το επίπεδο όσων διεκδικούν την ψήφο μας, δεν πιστεύω ότι όποιος δεν ψηφίζει στη σχολή είναι πολιτικά αμέτοχος, δε θα κρατούσα στην κοινωνία την ίδια στάση όπου η ψήφος έχει μεγαλύτερη σημασία και ουσιώδες αντίκρισμα. στις φοιτητικές εκλογές υπάρχουν δυσλειτουργίες όπως η νοθεία και άλλα πρακτικά ζητήματα, ενώ η αντιπροσώπευση από τις παρατάξεις δεν είναι επιτυχημένη. αισθάνομαι ότι μόνο η λευκή ψήφος θα μπορούσε να με εκφράσει.»

Πρωτοετής Φοιτήτρια

«Ναι, θα ψηφίσω. ως πρωτοετής θέλω να έχω αυτήν την εμπειρία και να διεκδικήσω μέσω της ψήφου μου, για παράδειγμα όσα συμβαίνουν με τα συγγράμματα δε με έχουν αφήσει ανεπηρέαστη. θεωρώ ότι μέσω της αποχής δεν εκφράζεσαι. η αποχή έχει σταματήσει να είναι άποψη.»

Πρωτοετής Φοιτήτρια

«Ναι, θα ψηφίσω. Οι εκλογές δεν πρέπει να κυριαρχούν στον σ.φ.ν. ζητούμενο είναι η καθημερινή πολιτική συμμετοχή μέσω της οποίας τόσο ο σύλλογος όσο και η σχολή θα βελτιωθούν. Οι εκλογές πάντως μπορούν να αποτυπώσουν τις πολιτικές τάσεις στο βαθμό που η γενική αποχή δε στρεβλώνει την εικόνα. θεωρώ ότι το πανεπιστήμιο συνδέεται με την κοινωνία και κατ' επέκταση ακόμη και στα αυστηρώς πανεπιστημιακά θέματα υποβάσκει πολιτική ιδεολογία. η αποχή δηλώνει αδιαφορία για τα πολιτικά ζητήματα εν γένει τα οποία σε καμία περίπτωση δεν μπορούμε να παραβλέψουμε στις φοιτητικές εκλογές οδηγώντας το πανεπιστήμιο σε απομονωτισμό.»

Ιάσων Κουτούφαρης-Μαλανδρινός

«Όχι, δεν θα ψηφίσω. δεν με εκφράζει καμία παράταξη και το εκλογικό αποτέλεσμα χρησιμεύει για εσωτερική τους κατανάλωση, η διαδικασία είναι ευτελής και δεν μου προξενούν καμία εντύπωση οι βιοπραγίες των περασμένων εκλογών. άλλωστε η γενική συνέλευση είναι τόσο ανοργάνωτη που είναι δηλωτική και του επιπέδου στο οποίο θα κινηθούν προεκλογικά και μετεκλογικά οι παρατάξεις.»

Πρωτοετής Φοιτήτρια

«Ναι, θα ψηφίσω. παρόλο που η εκπροσώπηση από τις παρατάξεις δεν είναι αποτελεσματική και περιχαράκνει το φοιτητικό κίνημα, κάτι που δεν αποκλείεται ότι συμβαίνει και στην κοινωνία με τα πολιτικά κόμματα, η αποχή θα βοηθήσει στην αναπαραγωγή μόνο της ίδιας κατάστασης που θα μείνει ανεπηρέαστη. προτιμότερο είναι να ψηφίσουμε τον λιγότερο κακό απ' το να απέχουμε εντελώς, ως πρωτοετείς καλούμαστε να δώσουμε ένα μήνυμα με την ψήφο μας το οποίο θα σηματοδοτήσει πώς αντιλαμβανόμαστε ότι μπορεί βελτιωθεί η κατάσταση.»

Ιάσων Καρανίκας

Σημείωση: δεν έχει γίνει πιστή αναπαραγωγή των όσων είπαν οι ερωτηθέντες.

Νέα προοπτική για το Πανεπιστήμιο;

...επιμέλεια: Φέλη Οικονομοπούλου, Φώτης Μπρέγιαννης

Συνέντευξη με τον Πρόεδρο της Νομικής Σχολής Αθηνών Θ. Φορτσάκη

Η αιφνιδιαστική απόφαση του Υπουργείου Παιδείας για περικοπή των συγγραμμάτων σε συνδυασμό με την έλλειψη υποδομών και τα προβλήματα που αντιμετωπίζει η Σχολή, μας οδήγησαν στο γραφείο του Προέδρου κ. Φορτσάκη αναζητώντας απαντήσεις. Πώς αντέδρασε το τμήμα στις αποφάσεις του Υπουργείου; Ποια είναι τα επόμενα βήματα για την ανάπτυξη των υποδομών του Πανεπιστημίου; Όλα αυτά, καθώς και οτιδήποτε άλλο άπτεται της Πανεπιστημιακής ζωής, αποκαλύπτονται στο **“Νομικό Παλμό”**.

1 Σχετικά με την περικοπή των συγγραμμάτων, πώς ξεκίνησε αυτή, με ποια αιτία και σε ποιες ενέργειες προέβη το τμήμα για να την αποτρέψει;

Ο νόμος προβλέπει ότι σε κάθε μάθημα μπορεί να διανεμάται ένα διδακτικό εγχειρίδιο. Επίσης, ο νόμος προβλέπει ότι προεδρικό διάταγμα θα καθορίσει τις λεπτομέρειες για τη διαδικασία διανομής. Πράγματι, το σχετικό προεδρικό διάταγμα εκδόθηκε και επανέλαβε ουσιαστικά τις προβλέψεις του νόμου. Οι διατάξεις αυτές δεν εφαρμοστίκαν στην περικοπή της διανομής (2009-2010), διότι η διανομή ήταν προγενέστερη. Οι διάφοροι Τομείς και η Γενική Συνέλευση του Τμήματος υπέβαλλαν τις αποφάσεις τους για τη διανομή των βιβλίων για το 2010-2011, δηλαδή για φέτος, χωρίς να λάβουν υπόψη τους περιορισμούς του νόμου και του ΠΔ για ένα διδακτικό εγχειρίδιο ανά μάθημα. Αφού οι κατάλογοι του πανεπιστημίου με τα βιβλία που έπρεπε να διανεμηθούν είχαν αποσταλεί στο Υπουργείο (Ιανουάριος 2011), το Υπουργείο επέστρεψε τους καταλόγους αυτούς και ζήτησε, με εγκύκλιο, να προσαρμοστεί η διανομή στις απαιτήσεις του νόμου. Το τμήμα αντέδρασε ζητώντας από το Υπουργείο να μην περικοπούν άκαιρα και απότομα συγγράμματα που είχαν προγραμματιστεί να διανεμηθούν στο μέτρο που τα συγγράμματα αυτά κρίνονται απαραίτητα από τον δίδακοντα, τον αρμό-

κιο τεσσάρων καθηγητών μεταξύ των οποίων ο Πρόεδρος και η αναπληρώτρια Πρόεδρος που επισκέφτηκε τον Ειδικό Γραμματέα και του υπέβαλε το αίτημα να μην εφαρμοστούν οι περικοπές. Ορισμένα από τα βιβλία που είχαν αρχικώς περικοπεί περιλήφθηκαν ξανά στον κατάλογο, όχι όμως όλα. Θεωρώ ότι το μεγαλύτερο μέρος του προβλήματος για φέτος έχει λυθεί, διότι οι διδάσκοντες και οι Τομείς έλαβαν μέτρα ώστε να δοθούν στους φοιτητές φωτοτυ-

μάτων. Σκοπεύω να φέρω το θέμα στη Σύγκλητο του Πανεπιστημίου, η οποία πιστεύω θα είναι επίσημα θετική. Όπως αντιλαμβάνεστε, το ζήτημα αυτό υπερβαίνει κατά πολύ το τμήμα Νομικής, το οποίο δεν μπορεί να ενεργήσει μόνο του.

3 Προαναγγέλλει η περικοπή των συγγραμμάτων περαιτέρω περικοπές και σε άλλους τομείς φοιτητικής μέριμνας, όπως στην σίτιση;

Το τμήμα αντέδρασε ζητώντας από το Υπουργείο να μην περικοπούν άκαιρα και απότομα συγγράμματα...

πιές τουλάχιστον ορισμένων κειμένων που δεν διανέμονται πια. Το τμήμα, αλλά και εγώ προσωπικά, έχουμε επανειλημμένως υπογραμμίσει ότι η μη διανομή συγγραμμάτων που ο δίδασκων θεωρεί απαραίτητα για τη διδασκαλία του, θίγουν τον συνταγματικά κατοχυρωμένο δωρεάν χαρακτήρα της ανώτατης δημόσιας εκπαίδευσης. Σημειώνω τέλος ότι το ζήτημα της διανομής των συγγραμμάτων θα εξετά-

ζουμε όλοι γνωρίζουμε, τα οικονομικά της Πολιτείας βρίσκονται σε οικτρή κατάσταση, με αντίκτυπο σημαντικό και στα οικονομικά του Πανεπιστημίου μας. Ο προϋπολογισμός του Πανεπιστημίου μας έχει μειωθεί τα δύο τελευταία χρόνια περισσότερο από 40%. Οι προοπτικές δεν φαίνονται προς το παρόν να βελτιώνονται. Θα μπορούσαν σε πολλά σημεία να μειωθούν οι δαπάνες με μια προσεκτικότερη μελέτη και οργάνωσή τους, χωρίς να θιγεί ο κοινωνικός χαρακτήρας τους. Θέλω να ελπίζω ότι δεν θα θιγούν τα κονδύλια που αναφέρονται στη σίτιση.

4 Η βιβλιοθήκη του τμήματος δεν είναι ακόμα έτοιμη, ενώ η βιβλιοθήκη της Ιπποκράτους 15 έχει αρκετές ελλείψεις. Πώς θα αντιμετωπίσετε την κατάσταση αυτή;

Πριν από λίγους μήνες πετύχαμε από τον Πρύτανη και το Πρυτανικό Συμβούλιο να μας χορηγηθεί ένα πολύ μεγάλο τμήμα του Παλαιού Χημείου, πολύ μεγαλύτερο από ότι είχε αρχικά προβλεφθεί, 5.000-6.000 τ.μ., αντί για λιγότερο από 1.000 τ.μ. αρχικά για τη δημιουργία κεντρικής βιβλιοθήκης που όπως όλοι ξέρουμε, λείπει από το τμήμα μας. Ελπίζω ότι η ανακαίνιση του παλαιού κτιρίου θα έχει ολοκληρωθεί ως το τέλος του 2012. Θα εί-

να ξανά η Σύγκλητος του Πανεπιστημίου στην προσεχή της συνεδρίαση.

2 Θα προωθούσατε μια πρόταση για τη δημιουργία πανεπιστημιακού τυπογραφείου, όπως έχει ζητηθεί από την φοιτητική κοινότητα;

Έχω και στο παρελθόν υπογραμμίσει ότι είμαι απολύτως υπέρ της ενεργοποίησης ενός πανεπιστημιακού φορέα εκτύπωσης πανεπιστημιακών συγγρα-

Οι βιβλιοθήκες των Τομέων και των Ινστιτούτων και εργαστηρίων του τμήματός μας είναι πολύ πλούσιες, δεδομένου ότι περιλαμβάνουν συνολικά περισσότερα από 100.000 βιβλία και περιοδικά.

διο Τομέα και την Γενική Συνέλευση για τη διδασκαλία του μαθήματος. Μάλιστα με δική μου πρόταση, που υιοθετήσε η Γενική Συνέλευση, το τμήμα διέκοψε τη λειτουργία του για ένα διήμερο, την Τετάρτη και Πέμπτη της τελευταίας βδομάδας πριν τις διακοπές του Πάσχα. Η Γενική Συνέλευση του τμήματος ασχολήθηκε με το ζήτημα σε όλες τις συνεδριάσεις τις από το Φλεβάρη και μετά και ζήτησε επίμονα από το Υπουργείο να μην εφαρμόσει τους περιορισμούς. Δημιουργήθηκε μάλιστα ειδικό κλιμά-

να μια πολύ ωραία και εξυπηρετική λύση. Θεωρώ ότι η ύπαρξη κεντρικής βιβλιοθήκης είναι ζωτικής σημασίας και κατά συνέπεια προτεραιότητα για το τμήμα μας. Υπογραμμίζω πάντως, ότι αντίθετα απ' ό,τι συχνά πιστεύεται, οι βιβλιοθήκες των Τομέων και των Ινστιτούτων και εργαστηρίων του τμήματός μας είναι πολύ πλούσιες, δεδομένου ότι περιλαμβάνουν συνολικά περισσότερα από 100.000 βιβλία και περιοδικά. Δυστυχώς, οι φοιτητές μας δεν χρ-

“Όχι σε όλες τις μορφές της βίας ακόμα και στην παραμικρή.”

σιμοποιούν αρκετά συχνά τις βιβλιοθήκες αυτές με αποτέλεσμα να μην αντλούμε το αναμενόμενο όφελος. Σε αυτό ίσως φταίει και ο τρόπος διδασκαλίας των μαθημάτων μας που σε μικρό μόνο βαθμό έχει υιοθετήσει σύγχρονες μορφές διδασκαλίας. Θα ήθελα ένα πρόγραμμα με λιγότερα προσφερόμενα μαθήματα, με λιγότερες ώρες για το κάθε μάθημα, αλλά ολιγομελή τμήματα με περισσότερη σεμιναριακό χαρακτήρα. Έτσι, θα ενισχυόντουσαν οι φοιτητές στη χρήση των βιβλιοθηκών. Θα προσπαθήσουμε ν νέα βιβλιοθήκη να παρέχει και ηλεκτρονική πρόσβαση σε μεγάλο αριθμό βιβλίων.

5 Πώς αξιολογείτε τα μέχρι τώρα μέτρα σχετικά με τις υποδομές του τμήματος και τι είναι ακόμα αναγκαίο σε αυτόν τον τομέα;

Το τμήμα μας διαθέτει μια θαυμάσια κτιριακή υποδομή. Έχει ένα θαυμάσιο ισόγειο χώρο, από τη Σόλωνος έως σχεδόν την Ακαδημίας με ένα ωραίο αίθριο και μία αυλή με καφετέρια, όλα εξοπλισμένα με wi-fi. Αυτό έχει γίνει για να διαθέτουν οι φοιτητές έναν χώρο που θα μπορούσαν να παραμένουν και να συναναστρέφονται ο ένας τον άλλον με τη συναίσθηση ότι ανήκουν όλοι στο ίδιο πλαίσιο. Διαθέτει επίσης, όπως μόλις το είπα, μία σειρά βιβλιοθηκών που ανήκουν στους Τομείς, στα Ινστιτούτα και στα εργαστήρια του τμήματος, με περισσότερα από 100.000 βιβλία και περιοδικά συνολικά. Ξαναλέω ότι βασική έλλειψη αποτελεί η απουσία κεντρικής νομικής βιβλιοθήκης, που όμως έχει σχεδιαστεί να λειτουργήσει από το 2012 στο Παλαιό Χημείο. Θα επιθυμούσα επίσης η υποδομή μας να περιλάβει συνεδριακούς χώρους, καθώς και περισσότερους χώρους που θα μπορούσαν οι φοιτητές να χρησιμοποιήσουν για εξωπανεπιστημιακές πνευματικές και πολιτιστικές δράσεις (θέατρο, σινεμά, γυμναστήριο, κλπ).

Επίσης θα επιθυμούσα η υποδομή μας να περιλάβει και εργαστήριο ξένων γλωσσών κατάλληλα εξοπλισμένο. Τέλος, θα επιθυμούσα να υπάρχει φοιτητικό εστιατόριο σύγχρονο και άνετο ειδικά για τους φοιτητές μας.

6 Σχετικά με την πρόσφατη αναταραχή λόγω της απεργίας πείνας που διεξήχθη στο κτίριο, ποια είναι η γνώμη σας για την κίνηση αυτή και πώς δράσατε ενώπιον των εξελίξεων;

Πιστεύω ότι όλοι μας στη Νομική Σχολή διαθέτουμε και πάντως πρέπει να διαθέτουμε ευαισθησία για τις κοινωνικές ομάδες που υποφέρουν. Μεταξύ αυτών, βρίσκονται και οι μετανάστες. Το Πανεπιστήμιο είναι ένας χώρος όπου βεβαίως δίδεται προτεραιότητα στη μετάδοση και στην εμπέδωση των γνώσεων, αλλά και στην ευαισθητοποίηση στο πολιτικό και κοινωνικά προβλήματα. Είμαι υπέρ της συζήτησης των θεμάτων αυτών στους πανεπιστημιακούς χώρους και πιστεύω ότι πρέπει να ενισχύονται οι φοιτητές στο να τοποθετούνται απέναντι στα προβλήματα αυτά. Όμως, το Πανεπιστήμιο δεν μπορεί να φιλοξενηθεί στους χώρους του κοινωνικές ομά-

“Όμως, το Πανεπιστήμιο δεν μπορεί να φιλοξενηθεί στους χώρους του κοινωνικές ομάδες που δρουν για τη διεκδίκηση των δικαιωμάτων τους, όσο δίκαια κι αν είναι τα αιτήματα αυτά.”

δες που δρουν για τη διεκδίκηση των δικαιωμάτων τους, όσο δίκαια κι αν είναι τα αιτήματα αυτά. Θεωρώ λοιπόν ότι η κατάληψη των πανεπιστημιακών χώρων από μετανάστες και υποστηρικτές τους δεν είναι ο κατάλληλος τρόπος προβολής των αιτημάτων τους. Με τον τρόπο αυτόν βλάπτονται και οι καταληψίες και το Πανεπιστήμιο. Εάν οι μετανάστες είχαν οργανώσει εκδήλωση ή και απεργία πείνας εκτός Πανεπιστημίου, θα πήγαινα ευχαρίστως να τους στηρίζω, όχι όμως μέσα στο Πανεπιστήμιο. Το Πανεπιστημιακό άσυλο είναι άσυλο ακαδημαϊκό. Δεν είναι άσυλο γενικώς κοινωνικό.

7 Ενόψει των φοιτητικών εκλογών, θα θέλαμε μια άποψη για τον τρόπο που αυτές διεξάγονται και προτάσεις για την βελτίωσή τους.

Οι φοιτητές αποτελούν και αυτοί ένα κομμάτι της Πολιτείας μας, κομμάτι νεανικό και δυναμικό που δεν παύει όμως να αποτελεί αναπόσπαστο μέρος

της. Είναι γνωστό σε όλους μας ότι τα τελευταία χρόνια το πολιτικό μας σύστημα διέρχεται μια βαθύτατη κρίση, η οποία αφορά όχι μόνο τον πολιτικό κόσμο αλλά και το εκλογικό σώμα. Κατ' αντανάκλαση, βρίσκεται σε κρίση και το φοιτητικό εκλογικό σώμα. Πρέπει οι φοιτητικές παρατάξεις και οι φοιτητές (όπως και οι καθηγητές) να αρθούν στο ύψος των περιστάσεων και να ενεργήσουν για την αναβάθμιση του Πανεπιστημίου. Αυτό χρειάζεται συναίσθηση ευθύνης, εγκατάλειψη της προβολής του εγώ και της πρόταξης των σωματειακών συμφερόντων για την καλύτερη εξυπηρέτηση του κοινού καλού. Επίσης αυτό απαιτεί αποσύνδεση, όσο αυτό είναι δυνατόν, των φοιτητικών παρατάξεων από τα διάφορα πολιτικά κόμματα. Ανεξάρτητοι φοιτητές, ανεξάρτητες παρατάξεις για ένα ανεξάρτητο Πανεπιστήμιο.

8 Έχοντας υπόψη τα περσινά γεγονότα σύγκρουσης και βίας μεταξύ παρατάξεων στον χώρο του τμήματος, θα θέλαμε μια άποψη για την αιτία των γεγονότων αυτών και για το ρόλο των μεγάλων παρατάξεων στη δημιουργία ενός τέτοιου κλίματος.

Το Πανεπιστήμιο αλλά και ειδικότερα το τμήμα Νομικής είναι χώροι όπου πρέπει η ελεύθερη διακίνηση των ιδεών να διασφαλίζεται και να προστατεύεται από κάθε μορφή βίας. Να στην ελεύθερη έκθεση όλων των ιδεών στο Πανεπιστήμιο, ακόμη και των πιο ακραίων, όμως. Όχι σε όλες τις μορφές της βίας ακόμα και στην παραμικρή. Είναι λυπηρό ότι ορισμένες φορές ορισμένες παρατάξεις ξεφεύγουν από το πλαίσιο αυτό, αδυνατούν να συνομιλήσουν μεταξύ τους και καταφεύγουν σε βίαιες αντιδράσεις. Χρειάζεται αυτοέλεγχος και αυτοσυγκράτηση, λήψη υπόψη και των διαφορετικών απόψεων, σεβασμός στη γνώμη των άλλων, εφαρμογή δημοκρατικών διαδικασιών για τη λήψη των αποφάσεων.

9 Πώς αξιολογείτε την γενικότερη συνεργασία σας και το διάλογό σας με τους εκπαιδευτικούς των φοιτητών;

Κατά τη διάρκεια της Προεδρίας μου, είχα με τους φοιτητές όλων των παρατάξεων συνεχή διάλογο και ανταλλαγή απόψεων. Κρίνω ότι ο διάλογος αυτός, ακόμη και όταν διαφωνούμε, είναι θετικός και ελπιδοφόρος. Όποιος μπαίνει σε διάλογο με βάση τη λογική των επιχειρημάτων και εγκαταλείποντας τη βία, φθάνει αναγκαστικά κάποια στιγμή σε ένα σημείο συνεννόησης με τους συνομιλητές του. Όλα τα μέλη της πανεπιστημιακής κοινότητας, καθηγητές, φοιτητές και διοικητικοί είμαστε ενταγμένοι στο ίδιο πλαίσιο και εξυπηρετούμε τον ίδιο σκοπό, τη διάδοση και την ανύψωση της Παιδείας. Πρέπει να ενεργούμε έχοντας αυτό στο νου μας διαρκώς.

Η Απόφαση 1973 (2011) του Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών και η εφαρμογή της

...της Ελένη Μίχα,
Ειδική Επιστήμων ΕΚΠΑ, Δικηγόρος

Η Απόφαση 1973 του Συμβουλίου Ασφαλείας (ΣΑ) της 17ης Μαρτίου 2011 για την κατάσταση στη Λιβύη με 10 ψήφους υπέρ και 5 αποχές αποτέλεσε την αφετηρία για τις επιθέσεις από αέρος εκ μέρους των ΗΠΑ, ορισμένων ευρωπαϊκών και άλλων κρατών κατά των ενόπλων δυνάμεων της Λιβύης. Οι στόχοι που έθεσε το ΣΑ στη συγκεκριμένη απόφαση, αφού βέβαια διαπίστωσε ότι η εμφύλια σύρραξη στη Λιβύη ήταν τέτοιας εμβέλειας ώστε αποτελούσε απειλή για τη διατήρηση της διεθνούς ειρήνης και ασφάλειας είναι, ανάμεσα σε άλλους,

- 1) η προστασία του αμάχου πληθυσμού,
- 2) η επιβολή ζωνών απαγόρευσης πτήσεων,
- 3) η επιβολή του εμπάργκο όπλων και
- 4) το πάγωμα των λογαριασμών ορισμένων φυσικών και νομικών προσώπων.

Το ΣΑ αξιοποιώντας τις αρμοδιότητες που του παρέχει το Κεφάλαιο VII του Χάρτη, φαίνεται να υιοθετεί τη θεμελιώδη αρχή του διεθνούς ανθρωπιστικού δικαίου (ΔΑΔ) για την «υποχρέωση για προστασία» (responsibility to protect), όπως αυτή εκφράζεται μέσα από το κοινό άρθρο 1 των τεσσάρων Συμβάσεων της Γενεύης που συνομολογήθηκαν το 1949 και οι οποίες αποτελούν το βασικό κορμό του ΔΑΔ. Η αρχή αυτή δεν είναι παρά η εξέλιξη της αρχής της ανθρωπιστικής επέμβασης (humanitarian intervention) η οποία φαίνεται να έχει εγκαταλειφθεί λόγω των αναπόφευκτων συνειρμών με την απαγορευμένη, έννοια της μη-επέμβασης στα εσωτερικά των κρατών, αλλά και την αποτυχημένη εφαρμογή της στην περίπτωση του Κοσόβου. Η κατοχύρωση της «υποχρέωσης προστασίας» πηγάζει τόσο από το εθιμικό ΔΑΔ, όπως αυτό αποτυπώθηκε στο σύνολο κανόνων που συνέταξε η ΔΕΕΣ στη σχετική μελέτη της (κανό-

παράλληλα αναμένεται από το Δικαστήριο η οριστική απόφαση επί της ουσίας. Ο Γενικός Γραμματέας των ΗΕ είναι αυτός που ανέλαβε να ενημερώνει το ΣΑ σε μηνιαία βάση για τη δράση των κρατών μερών προς εκτέλεση της απόφασης 1973 και τις πιθανές παραβιάσεις από την Λιβύη του διατακτικού της απόφασης. Ο Ειδικός Απεσταλμένος του Γενικού Γραμματέα στη Λιβύη, Ab. Al- Khatib, πρώην Υπουργός Εξωτερικών της Ιορδανίας, διαμεσολαβεί για την εφαρμογή της απόφασης 1973 εκ μέρους της Λιβύης, συντονίζοντας και με εκπροσώπους της Αφρικανικής Ένωσης. Δεν πρέπει να λησμονούμε εξάλλου πως το Συμβούλιο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων έχει συστήσει και ήδη λειτουργεί μία ανεξάρτητη Επιτροπή Έρευνας για την ενδεχόμενη τέλεση εγκλημάτων πολέμου και εγκλημάτων κατά της ανθρωπότητας από το κράτος της Λιβύης υπό την προεδρία του Καθηγητή Ch. Bassiouni και η οποία αναμένεται να υποβάλει την έκθεσή της τον Ιούνιο του 2011. Οι πολεμικές επιχειρήσεις από αέρος για την εφαρμογή των κυρώσεων που επέβαλλε το ΣΑ στις 17 Μαρτίου του τρέχοντος έτους μαζί με τις διαμεσολαβητικές προσπάθειες για τη γενικότερη συμφύση με την απόφαση 1973 βρίσκονται σε εξέλιξη. Η υλοποίησή τους εξαρτάται από την εφαρμογή των σχετικών ρυθμίσεων του Χάρτη των ΗΕ και του δικαίου των ενόπλων συρράξεων, συμπεριλαμβανομένου βεβαίως και του ΔΑΔ. Εφεξής, στα ίδια τα κράτη έγκειται να διατηρήσουν τη δράση τους μέσα στα όρια που θέτουν τα διεθνή νόμιμα, έτσι όπως αυτά οριοθετούνται από το «προσεκτικά διατυπωμένο κείμενο, αν και περίπλοκο» της απόφασης 1973.

Νέα προοπτική για την Παλαιστίνη;

...της Φέλης Οικονομοπούλου

Ένα πρόσφατο συνταρακτικό γεγονός ήρθε να ταράξει ακόμα περισσότερο την περιοχή της Μέσης Ανατολής και συγκεκριμένα την πολύπαθη Παλαιστίνη. Στις 4 Μαΐου οι κεφαλές των δύο μεγάλων παλαιστινιακών οργανώσεων, Χαμάς και Φατάχ, συναντήθηκαν στο Κάιρο, με πρωτοβουλία της Αιγύπτου. Η συμφωνία συμφιλίωσης, που επιτεύχθηκε με τη μεσολάβηση της Αιγύπτου και καταγγέλθηκε από το Ισραήλ, προβλέπει το σχηματισμό προσωρινής κυβέρνησης "Εθνικής Ενότητας" στα παλαιστινιακά εδάφη καθώς και την προετοιμασία για την διεξαγωγή προεδρικών

Για να πάρουμε όμως τα πράγματα από την αρχή, ο παλαιστινιακός αγώνας για την ανεξαρτησία της περιοχής από το Ισραήλ, διαπνεόταν ανέκαθεν από δύο κυρίαρχες πολιτικές γραμμές. Την μία πολιτική διαγράφει η Χαμάς, με ηγέτη τον Χάλεντ Μεσάαλ, η ισλαμιστική οργάνωση που βασιζόταν στην κεντρική ιδέα της "Τζιχάντ" (Ιερός Πόλεμος). Σύμφωνα με αυτή το Ισραήλ πρέπει να εξοντωθεί και καμία προσπάθεια διαλόγου δεν προσφέρεται για την επίτευξη της ανεξαρτησίας, η οποία θα επιτευχθεί μόνο μέσω της βίαιης σύγκρουσης. Η Φατάχ από την άλλη, με ιστορικό ηγέτη το Γιάσερ Αραφάτ και

την αντίδραση του Ισραήλ. Συγκεκριμένα, ο Πρωθυπουργός του, Μπέτζαμιν Νετανιάχου δήλωσε μεταξύ άλλων: «Η Παλαιστινιακή Αρχή θα πρέπει να επιλέξει μια ειρηνευτική συμφωνία ανάμεσα στο Ισραήλ και τη Hamas. Η ειρήνη και με τις δύο πλευρές είναι αδύνατη, καθώς η Hamas επιδιώκει την καταστροφή του κράτους του Ισραήλ. Η Hamas εκτοξεύει βλήματα εναντίον των πόλεών μας και των παιδιών μας. Η συμφιλίωση (μεταξύ της Fatah και της Hamas) καταδεικνύει ότι η Παλαιστινιακή Αρχή έχει αποδυναμωθεί και δημιουργούνται ερωτήματα σχετικά με το αν η Hamas κατορθώσει να αποκτήσει τον έλεγχο της Ιουδαίας και της Σαμάρειας (επίσημη ισραηλινή ορολογία για την περιοχή της Δυτικής Όχθης), με τον τρόπο που ελέγχει τη Λωρίδα της Γάζας. Ελπίζω ότι η Παλαιστινιακή Αρχή θα προχωρήσει στη σωστή επιλογή. Θα επιλέξει την ειρήνη με το Ισραήλ. Η επιλογή είναι στα χέρια της».

Τέλος στο σκηνικό αυτό της έμφυλης διαμάχης δείχνει να δίνει η συμφωνία του Καΐρου, η οποία χαρακτηρίστηκε ως "ιστορική".

τηρινό τον Μαχμούτ Αμπάς, αποτελεί τη δεύτερη και πιο διαλλακτική πλευρά σύμφωνα με την οποία η ανεξαρτησία θα επέλθει μέσω διαπραγματεύσεων και συζητήσεων με το Ισραήλ. Πρόκειται για την οργάνωση που και επίσημα εκπροσωπεί το μη αναγνωρισμένο κράτος της Παλαιστίνης στον ΟΗΕ ως "Εθνική Παλαιστινιακή Αρχή". Η υποφώκουσα διαμάχη μεταξύ τους κατέληξε σε ολοκληρωτική ρήξη το 2006, μετά την εκλογική νίκη της Χαμάς. Έκτοτε, η Χαμάς έχει περιοριστεί στη Λωρίδα της Γάζας και η Φατάχ ελέγχει τη Δυτική Όχθη.

Τέλος στο σκηνικό αυτό της έμφυλης διαμάχης δείχνει να δίνει η συμφωνία του Καΐρου, η οποία χαρακτηρίστηκε ως "ιστορική". Όπως είναι λογικό, η αιγυπτιακή αυτή πρωτοβουλία προκάλεσε

Σε κάθε περίπτωση, οι Παλαιστίνιοι θεωρούν καθοριστικής σημασίας τη συμφιλίωση αυτή για την ανακήρυξη του ανεξάρτητου παλαιστινιακού κράτους στα εδάφη που κατελήφθησαν από το Ισραήλ στον πόλεμο των Έξι Ημερών του 1967.

Η αποτυχία της Ευρώπης

... του Φίλιππου Σιαπασούρα

Ζούμε σε μια εποχή ριζικών και απότομων ανακατατάξεων, τόσο φανερών και απτών, όσο και εσωτερικών, με τη μορφή των θεωρητικών και ιδεολογικών μεταπολίσεων. Η σπουδαιότερη ενδεχομένως ιδεολογική διάψευση και απογοήτευση των καιρών αυτών αφορά, για όσους τουλάχιστον εναποθέταν εκεί τις ελπίδες τους για μια νέα ιστορική και θεσμική προοπτική, τον ρόλο, τη θέση, την ικανότητα και εν τέλει την ουσία της ενωμένης Ευρώπης και της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης. Τα ερωτήματα που αβίαστα προκύπτουν σήμερα είναι αμείλικτα για την Ευρώπη: Πρώτον, στην περίοδο της ανάγκης λήψης καθοριστικών για το μέλλον της Ευρώπης αποφάσεων και της σταδιακής αποστέωσης της ιδέας της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης, πού είναι η Ευρώπη ως οντότητα; Δεύτερον, τη στιγμή που μέσω των καναλιών της ευρωπαϊκής εξουσίας διοχετεύεται μια πολιτική εκρηκτική, που προκαλεί πλήθος εντάσεων και αντιδράσεων, πού είναι η εκπνευμένη βούληση των λαών της Ευρώπης ως νομιμοποιητική βάση της; Οι απαντήσεις που, ενόψει των πραγματικών γεγονότων, δίνονται στα ερωτήματα αυτά

καταδεικνύουν την πολυεπίπεδη, τόσο θεσμική όσο και ιδεολογική, χρεωκοπία της Ευρώπης. Σε ότι αφορά το πρώτο, είναι εμφανές σε όλους ότι στην παρούσα οικονομική αδυναμία κάποιων χωρών της ΟΝΕ (Ελλάδα, Πορτογαλία), τα καθεαυτού Ευρωπαϊκά όργανα λήψης αποφάσεων και χάραξης πολιτικής με βάση το συλλογικό συμφέρον της ένωσης είναι τραγικά απόντα. Ούτε η επιτροπή ούτε το κοινοβούλιο βρίσκονται στο κέντρο λήψης των αποφάσεων. Στην πραγματικότητα βρίσκονται πλέον τόσο μακριά από την ρύθμιση των γεγονότων που συνταράσσουν την Ευρώπη ώστε, αν αύριο εκαλούντο προκειμένου να γνωμοδοτήσουν επί της κατάστασης, τούτο θα μπορούσε να θεωρηθεί μέγιστη κατάκτηση για την θεσμική εξέλιξη της Ευρώπης! Το δε δεύτερο ερώτημα που ετέθη πιο πάνω αναδεικνύει πενήτα χρόνια αθεράπευτες αντινομίες της ενωσιακής πολιτικής σκέψης: από τη μία βαυκαλιζόμαστε ότι στην γηραιά ήπειρο η εξουσία εδράζεται αποκλειστικά και μόνο στη λαϊκή κυριαρχία, από την άλλη όμως γίνεται χρήση όλου του ενωσιακού θεσμικού μηχανισμού άσκησης εξουσίας προκειμένου να επιβληθούν αποφάσεις που μόνο εκ της πλειοψηφικής

διατυπωμένης βουλήσεως των λαών δεν προήλθαν! Πώς μπορεί λοιπόν κάποιος να πιστεύει ότι είναι δυνατόν ποτέ να υπάρξει ευρωπαϊκή ολοκλήρωση θεμελιωμένη επί δημοκρατικών βάσεων όταν στην ιστορική διασταύρωση όπου σήμερα βρίσκεται το άρμα της Ευρώπης δεν ερωτηθούν οι επιβάτες για το δρόμο που πρέπει να επιλέξει; Είναι προφανές ότι υπ' αυτές τις προϋποθέσεις δεν είναι δυνατόν να υπάρξει μια δημοκρατική ενωμένη Ευρώπη. Δεν είναι καν θεμιτό.

Τι μεταπτυχιακό να κανω;

Πολλοί φοιτητές του 7ου ή του 8ου

εξαμήνου με ρωτούν πληροφορίες για μεταπτυχιακές σπουδές. Στην κοινωνία της γνώσης, όπως αποκαλείται από πολλούς ο κόσμος μας σήμερα, είναι εύλογο να σχεδιάζει ο κάθε φοιτητής (και η κάθε φοιτήτρια) τις μεταπτυχιακές σπουδές του/της. Είναι θεμιτή η φιλοδοξία να προχωρήσει κανείς στη μόρφωσή του σε όσο υψηλότερο επίπεδο γίνεται. Ωστόσο, δεν κάνουμε μεταπτυχιακές σπουδές για να αποκτήσουμε ένα ακόμα πτυχίο. Στο τέλος των προπτυχιακών σπουδών του θα πρέπει κανείς να αναλογιστεί αν το επόμενο βήμα στην εκπαιδευτική σταδιοδρομία του θα είναι μια επιλογή με ακαδημαϊκό χαρακτήρα (π.χ. ένα γενικό μεταπτυχιακό πρόγραμμα στην πολιτική επιστήμη) ή μια επιλογή με αμιγώς επαγγελματικό σκοπό (ένα

εξειδικευμένο μεταπτυχιακό πρόγραμμα που θα προσφέρει δεξιότητες για συγκεκριμένο επάγγελμα, π.χ., διοίκηση επιχειρήσεων). Πολλοί στρέφονται στη δεύτερη, αμιγώς επαγγελματική λύση. Τη θεωρούν αυτονόητη. **Ωστόσο, η αγορά εργασίας αλλάζει πολύ γρήγορα και επαγγέλματα της "μόδας" εύκολα οδηγούνται σε κορεσμό, ακόμα και όταν μια χώρα δεν διανύει περίοδο οικονομικής κρίσης.** Άλλωστε οι περισσότεροι μεγάλοι οργανισμοί του ιδιωτικού και του δημόσιου τομέα έχουν πλέον δικά τους εκπαιδευτικά προγράμματα για τους νεοπροσλαμβανόμενους υπαλλήλους τους. Σχεδόν κανείς εργοδότης δεν πιστεύει ότι μπορεί να στηριχθεί στις γνώσεις που ο νέος υπάλληλός του είχε αποκτήσει κάποτε, ακόμα και στο καλύτερο πανεπιστήμιο. Εξ αντικειμένου, οι γνώσεις αυτές δεν είναι προσαρμοσμένες στις ανάγκες και τις

... του Δημήτρη Α. Σωτηροπούλου, Αναπληρωτή Καθηγητή Πολιτικής Επιστήμης

προτεραιότητες της επικείμενης του. Δεν υπάρχει λοιπόν μεταπτυχιακό που να οδηγεί με ασφάλεια σε θέση εργασίας, ακόμα και όταν σε μια οικονομία παρατηρείται μεγέθυνση της απασχόλησης. Για αυτό, θα πρέπει όσοι φοιτητές προτιμούν να αποκτήσουν κάποιο θεωρητικό, όχι άμεσα «εκμεταλλεύσιμο» μεταπτυχιακό τίτλο σπουδών να μη θεωρούν ότι έκαναν λάθος επιλογή. Η περίοδος των μεταπτυχιακών σπουδών, που διαρκούν 1-2 χρόνια, είναι η τελευταία ευκαιρία των νεαρών ενηλίκων να μετάνοιξουν σε κάτι επιστημονικά δημιουργικό, όπως ο διάλογος γύρω από τις τρέχουσες επιστημονικές εξελίξεις και η συγγραφή επιστημονικών εργασιών. Η πραγματικότητα της καθημερινής επαγγελματικής εργασίας, που μετά από μια ηλικία είναι αναγκαία για όλους μας, σπάνια προσφέρει τέτοιες πολυτέλειες.

Τι θέλω να γίνω όταν (δεν) μεγαλώσω

...της Κατερίνας Πλυτά

Τι θα γίνεις όταν μεγαλώσεις; Ίδού, κυρίες και κύριοι, η ερώτηση που στοίχειωσε τα παιδικά μας χρόνια, η ερώτηση με την οποία μας βομβάρδιζαν από παντού και η ερώτηση που τόσο μας ταλάνιζε. Πράγματι, πόσο από μας δεν περάσαμε ώρες στύβοντας το μυαλούδάκι μας για να ορίσουμε τη μελλοντική μας πορεία. Τις προάλλες, μετά από επίσκεψη σε φιλικό σπίτι και όντας περιτριγυρισμένη από μικρά παιδάκια, η φράση έγινε καραμέλα στο στόμα μου, ενώ ομολογουμένως έλαβα εντυπωσιακές απαντήσεις. Ταυτόχρονα, αναλογιζόμουν το αλλοτινό δικό μου «επαγγελματικό ταξίδι». Από γιατρός, πυρηνικός φυσικός, από δημοσιογράφος με στίλη συμβουλευτικού χαρακτήρα, διευθύντρια δημοσίων σχέσεων σε ιδιωτική εταιρεία. Από τα οικονομικά στα.. νομικά, τέλος. Το βέβαιο πάντως είναι ότι ποτέ δεν ήθελα να γίνω ηθοποιός/τραγουδίστρια/μοντέλο, αστροναύτης και καθηγήτρια. Ούτε δικηγόρος, καθότι «οι δικηγόροι λένε πολλά ψέματα». Το αστείο σε αυτήν την περίπτωση είναι ότι ακόμα δε θέλω να γίνω δικηγόρος... «Και τι κάνεις στη Νομική βρε κοπελιά;», εύλογο θα αναρωτηθεί κάποιος. Έλλειψη συνειδητοποίησης, κακή επιλογή; Όχι, δε θα συμφωνούσα, καθώς βρισκόμουν απίστευτο ενδιαφέρον σε αυτό που τελικά διάλεξα. Τότε, φταίει το σύστημα, θα συνεχίσει. Σαφώς, καθώς παιδιά στην ηλικία των μόλις 17 χρόνων καλούνται να πάρουν μια τόσο σημαντική απόφαση, μια απόφαση ζωής. Χρειάζεται σιγουριά, αυτογνωσία η επιλογή επαγγέλματος. Χρειάζονται προοπτικές αποκατάστασης και μάλιστα σε μια χώρα που δεν μπορεί να αποκαταστήσει ούτε τον ίδιο της τον εαυτό. Φταίει επίσης η άποψη, δοσμένη από την εμπειρία, ότι στο τέλος θα καταλήξουμε να

κάνουμε κάτι τελείως διαφορετικό από αυτό που σπουδάσαμε. Περιέργα πράγματα... Ομολογουμένως, πάντως, τώρα θεωρητικά έχω μεγαλώσει. Και δεν ξέρω τι θέλω να γίνω. Ή τουλάχιστον επαγγελματικά, γιατί είμαι σίγουρη ως προς το τι δε θέλω να κάνω, τι θέλω να κάνω και τι να πετύχω στη ζωή μου. Έτσι, αν μου έκαναν **κι εμένα, ξανά, τώρα αυτή την ερώτηση, θα είχα μια διαφορετική απάντηση.** Θα φόραγα το πιο γλυκό χαμόγελό μου, την πιο καλή μου διάθεση και θα έλεγα, λοιπόν: Όταν μεγαλώσω, θέλω να μεγαλώσω. Να μεγαλώσω ψυχικά, πνευματικά, συναισθηματικά. Να μαθαίνω συνεχώς, να διαβάζω ακόμα πιο συνεχώς, να δέχομαι και να αφουγκράζομαι παντός είδους ερεθίσματα. Να διευρύνω τους ορίζοντές μου, να ταξιδέψω, να

Πάνω από όλα, όμως, όταν μεγαλώσω θέλω να μην ξεχάσω να ζω. Εσύ;

γνωρίσω μέρη και κόσμο και πολιτισμούς. Να γνωρίσω, να βελτιώσω, διορθώσω, να οηλώσω, να κατακτήσω, να νικήσω τον εαυτό μου. Να αγωνίζομαι συνεχώς για τα πιστεύω μου, να μη χάσω την ιδεολογία μου. Θέλω να μη γίνω σαν αυτά, σαν αυτούς που κοροϊδεύω καταπιεστικούς γονείς, άβουλους συντρόφους. Όταν μεγαλώσω, θέλω να μη μεγαλώσω. Να κρατήσω ένα μέρος του παιδικού εγώ μου, να χαίρομαι και να εκτιμώ τα μικρά, τα καθημερινά, τα «δεδομένα». Να τρώω σοκολάτα και να πίνω milkshake σαν να είναι η πρώτη φορά. Να γελάω και να κλαίω. Να πέφτω και να σηκώνομαι. Θέλω να κάνω ποδήλατο.

Να μυρίζω τα λουλούδια και να περπατάω στη βροχή. Όταν γίνω μεγάλη θέλω να μάθω τουλάχιστον τέσσερις γλώσσες και να χορεύω. Θέλω να παλέψω με τον τρόπο μου την αδικία, να αλλάξω με τον τρόπο μου κάτι μικρό σε αυτόν τον τεράστιο κόσμο, ξεκινώντας από τον εαυτό μου. Να δημιουργήσω. Θέλω να κάνω φίλους, να κρατήσω τους φίλους μου κοντά μου, να έχω ανθρώπους γύρω μου. Ανθρώπους για τα συναισθήματά μου, συναισθήματα για τους ανθρώπους. Θέλω να ερωτεύομαι. Θα ήθελα να έχω θάρρος, αλλά και δύναμη. Θα ήθελα να έχω πολύ χρόνο και να παίζω. Παιχνίδια με παιδιά, επιτραπέζια με παρέες, μουσική με τους φίλους, το αγόρι μου και τον εαυτό μου. Όταν μεγαλώσω θέλω να πετάξω, πάντα ήθελα. Να κάνω μαγικά. Να ντύνομαι άνοιξη μα και χειμώνας. Να γίνω Σάββατο. Και αύριο. Να βρω ένα λυχνάρι και η τρίτη ευχή μου στο τζίνι να είναι να έχω κι άλλες τρεις ευχές. Θέλω να πάω στην Αγγλία, να μπω σε έναν κόκκινο τηλεφωνικό θάλαμο που θα είναι χρονομηχανή και να με ταξιδέψει σε άλλες εποχές. Μακάρι όταν γίνω μεγάλη να γίνω και τρανή. Θέλω να γίνω ελεύθερη. Να πλησιάσω τον ήλιο, να καώ απ' τον ήλιο και να μάθω. Να είμαι το χαμόγελο στα χείλη κάποιου. Και να μη χάνω το δικό μου. Θέλω να κάνω κάθε στιγμή της ζωής μου ξεχωριστή και άξια έτσι ώστε να την ξαναζούσα από την αρχή χωρίς να αλλάζα κάτι. «Ηρθα στον κόσμο για να μην υποκύψω». Σε εμένα την ίδια, θα συμπληρώσω, στους φόβους και τις ανασφάλειές μου. Στο συμβιβασμό, στην απάθεια, στη σήψη. Στη διαφθορά, στο ψέμα, στην απάτη, στο κακό που μας κατατρώει. **Πάνω από όλα, όμως, όταν μεγαλώσω θέλω να μην ξεχάσω να ζω. Εσύ;**

Αστικό Δίκαιο Δημήτρης Βιδάκης

- Σύνθεση Αστικού Δικαίου
- Γενικές Αρχές
- Ενοχικό
- Εμπράγματο
- Κληρονομικό
- Οικογενειακό
- Κατατακτήριες Εξετάσεις Αθηνών-Θεσσαλονίκης
- Εξετάσεις Δ.Ο.Α.Τ.Α.Π.
- Εξετάσεις Συμβ. Συλλόγων

ΝΟΜΙΚΑ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ

Σόλωνος 42

Τηλ.: 210 3602169, 210 3646246

BAUHAUS (ΜΠΑΟΥΧΑΟΥΣ)

...της Δήμητρας Φουφρή

Μέσα σε 15 χρόνια ένα αρχιτεκτονικό κίνημα κατάφερε να επαναδιαπραγματευθεί τους όρους του σύγχρονου design και να γίνει συνώνυμο των κατευθύνσεων της τέχνης και αρχιτεκτονικής του 20ου αιώνα. Ήταν το Μπάουχαους (Bauhaus), όνομα το οποίο προκύπτει από το «αναποδογύρισμα» της γερμανικής λέξης Hausbau που σημαίνει οικοδόμηση. Πραγματικά, στο μανιφέστο, που εξέδωσε ο ιδρυτής της σχολής της Βαϊμάρης, της πρώτης από τις 3 σχολές Μπάουχαους, ο Walter Gropius(Βάλτερ Γκρόπιους) εξέφραζε την άποψη ότι «ο απώτερος σκοπός κάθε δημιουργικής δραστηριότητας είναι το κτίσιμο!». Ας πάρουμε όμως τα πράγματα από την αρχή.

Στυλ Μπάουχάους

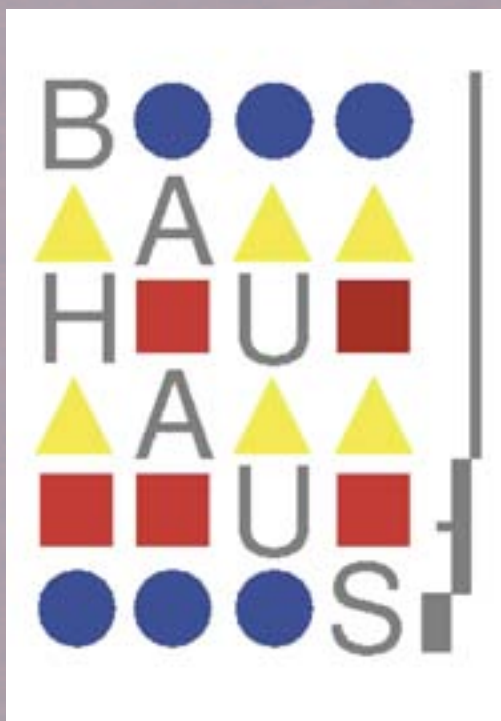
Γερμανία 1919. Σε μια χώρα καταρρακωμένη από το οδυνηρό τέλος του Α' Παγκόσμιου πολέμου, τις ταπεινωτικές συνθηκολογήσεις και την ανέχεια να καλπάζει, ο Βάλτερ Γκρόπιους, αρχιτέκτονας, πιστεύοντας σθεναρώς ότι η τα χρόνια εκείνα μετά τον πόλεμο δεν ήταν παρά περίοδος καταστροφής της παγκόσμιας ιστορίας θέλησε να δημιουργήσει κάτι καινοτόμο και ελπιδοφόρο: η σύνθεση καλών και εφαρμοσμένων τεχνών σε ένα ενιαίο πλαίσιο, ένα ενιαίο κτίσμα. Το ζητούμενο αυτό θα μπορούσε να προωθηθεί μέσω μιας γενικής εκμάθησης κάθε μορφής τέχνης που μόνο μια σχολή θα εδύνατο να προσφέρει. Η σχολή αυτή ιδρύθηκε την ίδια χρονιά στην Βαϊμάρη η οποία ήταν, θα λέγαμε, το αποτέλεσμα της ενοποίησης της Σχολής Εφαρμοσμένων Τεχνών της Βαϊμάρης και της Ακαδημίας Καλών Τεχνών (της ίδιας πόλης) κατόπιν άδειας της σοσιαλιστικής συμμαχίας της Θουριγγίας. Στόχος : η συμπόρευση της αρχιτεκτονικής με τις άλλες τέχνες, μολοντί η αρχιτεκτονική ως μάθημα εντάχθηκε στο πρόγραμμα σπουδών μόλις το 1927 με το σκεπτικό ότι δεν θα μπορούσε να αναπτυχθεί μια αρχιτεκτονική παραγωγή σε μια χρεοκοπημένη χώρα όπως η Γερμανία. Βασικοί άξονες της «φιλοσοφίας» του Μπάουχαους ήταν η γεωμετρικότητα και το χρώμα. Η χρησιμικότητα και η απλότητα επίσης ενώ επιδίωκονταν η σύνδεση της τέχνης με

την παραγωγή, με την αυστηρή όμως επιταγή να αποφεύγεται η πλήρης εμπορευματοποίηση των έργων ώστε να τα βλέπουν οι καλλιτέχνες ως δημιουργήματα της τέχνης και όχι απλώς ως προϊόντα βιομηχανίας. Εγκαταλείφθηκε η περιττή διακόσμηση με την πεποίθηση ότι η ίδια η πρώτη ύλη προσδίδει έμμεση διακοσμητική πνοή στο έργο και υιοθετήθηκε η χρήση από την ανθρώπινη δραστηριότητα της τεχνολογίας ως πρόσφορου εργαλείου κατά την δημιουργική διαδικασία ενός έργου.

ΠΡΩΤΗ ΣΧΟΛΗ ΤΗΣ ΒΑΙΜΑΡΗΣ (1919- 1925)

Πολλοί διακεκριμένοι καλλιτέχνες δίδαξαν στην σχολή μπάουχάους μεταξύ των οποίων ο Βασίλι Καντίνσκι, Πάουλ Κλέε και Γιοχάνες Ίτεν. Ο Ίτεν διαδραμάτισε πρωταγωνιστικό

έναν καλλιτέχνη και έναν τεχνίτη που κατείχε μία ή περισσότερες τέχνες. Οι τέχνες αυτές ήταν η κεραμική, η τυπογραφία, η υφαντουργία, η βιβλιοδεσία κ.α. Ωστόσο τα πρώτα χρόνια το πρόγραμμα εμφάνισε δυσκολίες στην πλήρη εφαρμογή του λόγω τόσο της προαναφερθείσας ανυπαρξίας τμήματος αρχιτεκτονικής και λιγοστής αν και αναγκαίας συνεργασίας μεταξύ των εργαστηρίων, όσο και της αντιπαράθεσης του Ίτεν και του Γκρόπιους. Ο λόγος ήταν ο εξής: αν αφήσουμε τις επιπρόσθετες προσωπικές διαφορές, ο Γκρόπιους ήταν υπέρμαχος μιας τέχνης που να έρχεται σε συνάρτηση με την κοινωνία με την μορφή του βιομηχανικού σχεδιασμού. Η εποχή του επέβαλε ένα αρχιτεκτονικό έργο προσιτό οικονομικά, εύχρηστο αλλά παραλλήλως να είναι άξιο

ρόλο στην σχολή διαμορφώνοντας τον πρώτο κύκλο σπουδών ο οποίος αποτελούνταν από δμήνες προπαρασκευαστικούς και στην συνέχεια τριετή φοίτηση που χαρακτηρίζονταν τόσο από θεωρητικά μαθήματα όσο και από πρακτική εξάσκηση σε εργαστήρια(προστίθεται ότι ο Γκρόπιους σε αντίθεση με τις Ακαδημίες περιέλαβε σε μεγάλο βαθμό τα εργαστήρια στο πρόγραμμα φοίτησης). Κάθε ένα εργαστήριο διευθύνονταν από

καλλιτεχνικού σχολιασμού. Στον αντίποδα η Ίτεν υποστήριζε μια περισσότερη ελευθερία στην δραστηριότητα του καλλιτέχνη. Ο Λάσλο Μόχοι- Νάγκυ διαδέχτηκε τον Ίτεν και αν και περισσότερο μετριοπαθής συνέχισε την παράδοση του προκατόχου του. Η σχολή εξαρτιόταν αρκετά από την κυβέρνηση λόγω του ότι ήταν κρατική και λάμβανε κρατική επιχορήγηση. Από τον πρώτο κιόλας καιρό λειτουργίας της, η

αρχές ασκούσαν δριμεία κριτική απέναντί της με επίκεντρο της αριστερίζουσες τάσεις της. Και δεν έπεφτε έξω η χαρακτηριστική αποτέλεσε η συγκέντρωση σπουδαστών της σχολής σε κηδεία εργατών που αγωνίστηκαν για να εμποδίσουν το πραξικόπημα του Καπ με συνοδεία αριστερών συνθημάτων. Ο Γκρόπιους δεν ήθελε να συνδεθεί η σχολή του με πολιτικά κόμματα γι' αυτόν τον λόγο κατέκρινε την στάση των φοιτητών του(αυτό βέβαια δεν τον εμπόδισε να αφιερώσει ένα μνημείο στο νεκροταφείο της Βαϊμάρης προς τιμή των εργατών). Επιπλέον οι αρχές δεν έβλεπαν με καλό μάτι την τάση του ιδρυτή της σχολής να προτιμά ξένους και δη Εβραίους παρά Γερμανούς. Αυτό το αποδεικνύουν πολλές επιλογές του, από τον αυστριακό Ίτεν μέχρι τον Ρώσο Καντίνσκι και τον Ελβετό Κλέε. Το 1923 η σχολή πραγματοποιεί έκθεση που κρίνεται ως αρκετά πετυχημένη. Αυτό όμως δεν αποτρέπει την νέα κυβέρνηση που διαδέχεται την προηγούμενη σοσιαλκομμουνιστική μετά την ανατροπή της να θεωρήσει την σχολή κίνδυνο για την δημόσια τάξη και το 1924 να προβεί σε μείωση του προϋπολογισμού και του διδακτικού προσωπικού. Το αληθινό πρόσωπό της το φανερώνει με το δίλημμα που θέτει: η σχολή ή θα κλείσει ή θα μετακομίσει.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΣΧΟΛΗ ΣΤΟ ΝΤΕΣΑΟΥ (1925-1932)

Walter Gropius
Αρκετές ήταν οι πόλεις οι οποίες προσφέρθηκαν να φιλοξενήσουν την σχολή Μπάουχαους ώστε να μην κλείσει μεταξύ των οποίων το Μόναχο και το Αμβούργο. Η τελική επιλογή έδειξε το Ντεσάου μετά από

πρόσκληση του σοσιαλδημοκράτη δημάρχου Φριτς Χέσσε ο οποίος ήλπιζε ότι μετά την μετακόμιση της σχολής στην πόλη του αυτή θα αποκτούσε άλλη δυναμική. Μάλιστα προσέλαβε όλο το προσωπικό που η νέα κυβέρνηση της Βαϊμάρης είχε απολύσει και συμφώνησε την χρηματοδότηση των νέων εγκαταστάσεων όπου θα στεγαζόταν η σχολή. Οι εγκαταστάσεις, τελειοποιημένες το 1926, σχεδιάστηκαν από τον Γκρόπιους. Πρόκειται για μια εποχή που χαρακτηρίστηκε από την άνθηση του μπάουχάους αφού η σχολή, απελευθερωμένη από τον συντηρητισμό της Βαϊμάρης, δεχόταν καταγιστικές παραγγελίες λόγω της πληθώρας των εργοστασίων της πόλης. Η σύνδεση με τη βιομηχανία και η αποτίναξη της εσωστρέφειας που έτρεφε η σχολή στην Βαϊμάρη συντελέστηκε με την ίδρυση της ανώνυμης εταιρίας Μπάουχαους, που προσανατολιζόταν στην εμπορική εκμετάλλευση των προϊόντων της σχολής και που χρηματοδοτήθηκε από συνδικάτα και μαϊκίνες, και με την δημιουργία τμήματος αρχιτεκτονικής υπό την εποπτεία του Χάνς Μέγερ. Το 1928 ο Γκρόπιους παραιτείται από την διεύθυνση της σχολής για άγνωστους λόγους(αν και πιθανολογείται ότι ήθελε να εργαστεί ως ανεξάρτητος αρχιτέκτονας) και παραχωρεί την θέση του στον Χανς Μέγερ. Ο Μέγερ ασπαζόμενος τον μαρξισμό θέλησε να συνδέσει την σχολή ακόμη περισσότερο με την παράγωγη, ενώ το τμήμα αρχιτεκτονικής αντιμετωπιζόταν πλέον ως αυτόνομο μέσα στην σχολή. Αναγκάστηκε να αποχωρήσει το 1930 εξαιτίας της αποκάλυψης ότι βοήθησε με χρήματα της σχολής απεργούς μεταλλωρύχους. Ο Γκρόπιους τότε διόρισε τον Μις Βαν Ντερ Ρο ο οποίος επέβαλε στάση

πολιτικής ουδετερότητας με την απαγόρευση στους μαθητές του οποιαδήποτε πολιτική ανάμιξη, ακόμα και συζητήσεων ενώ έφτασε στο σημείο να εμποδίζει την εγγραφή μαθητών-υποστηρικτών του Μέγερ. Ακόμη η σχολή προσανατολίστηκε προς την ανάπτυξη του τομέα της αρχιτεκτονικής. Ωστόσο ο προσανατολισμός της σχολής δυσαρεστούσε τους ναζί η οποίοι κινούνταν εχθρικά απέναντί της και κάτω από πολιτικές πιέσεις έπαψε να λειτουργεί το 1932.

ΤΡΙΤΗ ΣΧΟΛΗ ΤΟΥ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ (1933)

Ο Ντερ Ρο κινητοποιήθηκε και η σχολή άνοιξε εκ νέου στο Βερολίνο, στις εγκαταστάσεις ενός παλιού εργοστασίου το καλοκαίρι του 1933 ως «Ανεξάρτητο Εκπαιδευτικό και Ερευνητικό Ινστιτούτο» ιδιωτικού χαρακτήρα. Το διάρκειας επτά εξαμήνων πρόγραμμα σπουδών στόχευε στην εξοικείωση των σπουδαστών στους τομείς αρχιτεκτονικής. Η σχολή αυτή στάθηκε εξαιρετικά βραχύβια διότι το 1933 ανέλαβε την εξουσία το ναζιστικό κόμμα το οποίο ουδέποτε έβλεπε με συμπάθεια τον μοντερνισμό της θεωρούσε «φωλιά» μπολσεβίκων βασιζόμενοι ειδικά στο ότι αρκετοί Ρώσοι καλλιτέχνες συνδέθηκαν μαζί της. Το πρόσχημα που χρησιμοποιήθηκε ήταν ότι στις εγκαταστάσεις της βρέθηκε προπαγανδιστικό κομμουνιστικό υλικό και η σχολή έκλεισε με απόφαση του Αδόλφου Χίτλερ. Το «κακό» όμως είχε γίνει και το Μπάουχάους έθεσε τα θεμέλια για την τέχνη και τον νιζάν της δυτικής Ευρώπης και των ΗΠΑ με την άφιξη εκεί των εξόριστων από το ναζιστικό καθεστώς διδασκόντων και μια σχολή μπάουχάους λειτουργήσει και στο Σικάγο το 1930 ενώ ένα ανεξάρτητο ρεύμα μπάουχάους ευδοκίμησε και στο Ισραήλ. Συνδέθηκε όσο κανένα στυλ με τον μοντερνισμό και οι τρεις σχολές που λειτούργησαν έχουν κηρυχθεί από την UNESCO μνημεία πολιτιστικής κληρονομιάς.

Πηγές:
1. Μπάουχαους και Δημοκρατία της Βαϊμάρης- Χριστίνα Πλερινού 09-01-05, Καθημερινή.
2. www.greekarchitects.gr
3. Έκθεση φωτογραφίας για το θάνατο κίνημα Μπάουχάους- Μαρίνα Τομαρά 26-03-10, TVXS.
4. Η θάνατη κληρονομιά του Μπάουχάους, 27-02-00, Το Βήμα.

Κανένας άνθρωπος δεν είναι νησί, ακέριος μοναχός του.
Κάθε άνθρωπος είναι ένα κομμάτι ηπείρου, ένα μέρος στεριάς.
Αν η θάλασσα ξεπλύνει ένα σβόλο χώμα,
η Ευρώπη γίνεται μικρότερη.
Όπως κι αν ξεπλύνει ένα ακρωτήριο
ή ένα σπίτι φίλων σου ή δικό σου.
Κάθε ανθρώπου ο θάνατος λιγοστεύει εμένα τον ίδιο,
γιατί είμαι ένα με την ανθρωπότητα.
Κι έτσι ποτέ σου μη στέλνεις να ρωτήσεις
για ποιον χτυπά η καμπάνα.
Χτυπάει για σένα.

John Donne